

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Încheierea nr. 365

Dosar nr.

Ședința din Camera de consiliu din 11 septembrie 2025

Pe rol se află pronunțarea asupra cauzei având ca obiect plângerile formulate de petenții **A., B., C., D. și E.** împotriva ordonanței nr. X/P/2022 din 16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, menținută prin ordonanța nr. X/II/2/2023 din 20 octombrie 2023 a procurorului - șef al Secției de urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 6 martie 2025, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, având nevoie de timp pentru deliberare, în baza art. 391 Cod procedură penală, a amânat pronunțarea la data de 15 mai 2025, 26 iunie 2025 și 11 septembrie, când:

JUDECĂTORUL DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,

Prin plângerea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – judecătorul de cameră preliminară, sub nr. X/1/2023, petenții **A., B., D., C. și E.**, au solicitat desființarea ordonanței de clasare nr. X/P/16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică și a ordonanței nr. X/II/2/2023 a procurorului șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și schimbarea temeiurilor clasării dispuse prin cele două ordonanțe, în sensul de a se reține ca unic temei al clasării pentru toate faptele cercetate, intervenirea prescripției răspunderii penale, potrivit art. 16 alin. 1 lit. f) C. proc. pen. cu privire la intimații **F. și G.**.

În esență, petenții au arătat că prin ordonanța împotriva căreia au formulat plângere procurorul a dispus soluții de clasare pentru infracțiunile cercetate întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) C.proc.pen.– fapta nu există și art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen. - fapta nu este prevăzută de legea penală, fără a efectua o analiză concretă a probatoriului și fără a expune un raționament logico-juridic apt să fundamenteze o atare soluție, soluția de clasare nefiind întemeiată pe o verificare a bazei factuale cu care petenții au investit organele de urmărire penală.

În al doilea rând, au arătat că deși procurorul a făcut o evaluare a prescripției răspunderii penale, constatând că s-au împlinit termenele de prescripție pentru toate infracțiunile ce fac obiectul cauzei, iar pe de altă parte nu a efectuat niciun fel de acte de cercetare penală, și nici nu a analizat probele de la

dosar, administrate de către alte organe de urmărire penală, în mod greșit a înțeles să dea prevalență unui caz de clasare care lipsește acțiunea penală de temeii, respectiv, cel prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a C.proc.pen.

În al treilea rând, au arătat că soluția de clasare întemeiată pe art. 16 alin. 1 lit. b teza I C.proc.pen., referitoare la infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu care au formulat plângere împotriva intimatei F., în legătură cu soluționarea dosarului penal nr. X/3/2012, în care a pronunțat decizia penală nr. 888/A/08.08.2014, este lipsită de fundament, soluția procurorului fiind întemeiată exclusiv pe împrejurarea că pentru această faptă s-a stabilit în procedura disciplinară că reprezintă o abatere disciplinară, fapta nefiind astfel, prevăzută de legea penală. Petenții au arătat că nu există nicio dispoziție legală care să excludă răspunderea disciplinară și penală pentru aceeași faptă, iar argumentele reținute nu pot justifica prevalența temeiului de clasare reținut asupra aceluia întemeiat pe prescripția răspunderii penale.

Examinând plângerile formulate, prin prisma motivelor invocate, Înalta Curte reține următoarele:

În prezenta cauză, au existat mai multe plângeri penale formulate de petenții A., B., D., C. și E., precum și sesizări din oficiu ale organelor de urmărire penală, toate în legătură cu modul de instrumentare și soluționare a cauzei ce a făcut obiectul dosarului nr. X/3/2012 în care s-a pronunțat decizia penală nr. 888/A/08.08.2014.

Astfel:

1. *Prin procesul-verbal din data de 04.01.2017*, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a sesizat din oficiu în legătură cu infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 C.pen., având în vedere că din discuțiile apărute în spațiul public la care a participat fostul președinte al României, domnul H., înregistrate ambiental și date publicității de către numitul I., a rezultat că intimata F. ar fi pronunțat decizia de condamnare în dosarul cunoscut sub denumirea de J., cu încălcarea dispozițiilor legale, în contextul în care soluția era cunoscută cu multă vreme înainte de finalizarea procesului.

2. *La data de 07.09.2019 petenta A. a formulat plângere împotriva intimatei F., pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen., cu argumentul că prin decizia penală nr. 888/08.08.2014 pe care a pronunțat-o ca judecător în cadrul Curții de Apel, a dispus în mod abuziv confiscarea altor bunuri care erau în proprietatea legitimă a altor persoane decât cele menționate în hotărârea de condamnare. S-a mai arătat că anterior datei la care pronunțat decizia în cauză, a solicitat și a obținut de la DNA informații referitoare la conturile și numerele de cadastru ale imobilelor indisponibilizate, în baza cărora a instituit măsurile asiguratorii în cauză.*

3. *La data de 10.05.2018 la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică s-a înregistrat plângerea formulată de petenta B. (B.) împotriva fostului președinte al României H., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de instigare la abuz în serviciu, prevăzută*

de art. 47 rap. la art. 297 alin. 1 și 2 C.pen., represiune nedreaptă, prevăzută de art. 283 C.pen., omisiunea sesizării organelor judiciare, prev. de art. 267 C.pen. și favorizarea făptuitorului, prevăzută la art. 269 C.pen. S-a arătat că fostul președinte al României, H., ar fi intervenit pe lângă intimata F., pentru ca aceasta să pronunțe decizia penală nr. 888/A/08.08.2014 deși avea cunoștință că persoanele care au fost condamnate sunt nevinovate. De asemenea, fostul președinte H., precum și alți funcționari înalți ai statului român, deși au luat la cunoștință despre săvârșirea unor infracțiuni referitoare la modalitatea de instrumentare a dosarului J., aceștia nu au sesizat de îndată organele de urmărire penală, omisiune prin care au favorizat magistrații făptuitori.

S-a solicitat, de asemenea, efectuarea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. 1 și 2 C.pen. și represiune nedreaptă prevăzută de art. 283 C.pen., de către persoanele care au instrumentat în mod nemijlocit dosarul penal anterior menționat, cu încălcarea normelor procesual penale, petenta arătând că a fost vătămată în drepturile sale procesuale, suferind un grav prejudiciu material și de imagine ca urmare a abuzurilor comise împotriva sa prin modul în care a fost soluționat dosarul penal nr. X/3/2012* al Curții de Apel București și prin decizia nr. 888/A/08.08.2014 pronunțată în cauză.

4. La data de 16.04.2019, s-a înregistrat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, plângerea formulată de petentul C. împotriva fostului procuror G., de asemenea, împotriva numitei K. – specialist în cadrul DNA și a numitului L., expert în cadrul Biroului de Expertize Contabile de pe lângă Tribunalul București, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen., constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 C.pen. și cercetare abuzivă, prevăzută de art. 280 alin. 1 C.pen., în forma autoratului și a complicității, constând în aceea că magistratul procuror, începând cu luna mai - iunie 2007, a inițiat un grup infracțional organizat în scopul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu și cercetare abuzivă, la care au aderat ceilalți făptuitori, în vederea întocmirii rapoartelor de constatare/expertiză, fără respectarea procedurilor legale și a inserării în cuprinsul acestora a unor date necorespunzătoare adevărului, raportul de expertiză fiind întocmit în mai 2008 iar raportul de constatare, în septembrie 2008.

5. La data de 29.05.2020 a fost înregistrată la nivelul Direcției Naționale Anticorupție, înaintată ulterior la Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, plângerea formulată de petentul D. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. 1 C. pen. și constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 C. pen., împotriva intimitei F., în legătură cu modul de soluționare a dosarului penal nr. X/3/2012, în perioada 01.07-08.08.2014, respectiv, în legătură cu soluționarea contestației vizând lămurirea dispozitivului, soluționată prin decizia nr. 85/25.01.2016.

Din cuprinsul sesizării rezultă că intimata F., în calitate de judecător, și-ar fi exercitat atribuțiile de serviciu cu rea credință cu ocazia efectuării cercetării judecătorești, dispunând o serie de măsuri cu încălcarea dispozițiilor procesual

penale aplicabile în materie și a ignorat obligația legală de a se abține întrucât se afla într-o vădită stare de incompatibilitate generată de faptul că, în paralel cu judecarea dosarului nr. X/3/2012, în perioada 21.07.2014- 02.08.2014, a prestat servicii extrajudiciare în favoarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale – parte civilă în cauză, în urma cărora a obținut foloase pentru sine (sejur de 12 zile la Poiana Brașov și suma de 10.000 lei). De asemenea, a arătat că în continuarea rezoluției infracționale, intimata F., prin decizia nr. 85/25.01.2016, având ca obiect contestație la executare formulată de ANAF în vederea lămuririi dispozitivului deciziei penale nr.888/08.08.2014 a inserat în cuprinsul hotărârii o serie de considerente ce nu reflectă rezultatul deliberării, nereprezentând temeiuri ce au stat la baza soluției adoptate de ambii membrii ai completului și contrazicând, chiar parțial, soluția pronunțată în cauză, împrejurare ce l-a determinat pe celălalt membru al completului să facă opinie divergentă la motivarea deciziei nr. 85/2016.

6. La data de 28.02.2019 s-a înregistrat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție, plângerea penală formulată de petentul E. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de represiune nedreaptă, prevăzute de art. 283 alin. 2 C.pen. de către magistrații F. și M., constând în aceea că prin decizia penală nr. 888/A/08.08.2014 l-au condamnat definitiv la pedeapsa de 6 ani închisoare, deși cunoșteau că este nevinovat. În același timp, s-au antepronunțat prin modul de dispunere a măsurilor asiguratorii, extinderea măsurilor asiguratorii în ceea ce-l privește prefigurând o soluție de condamnare. Anterior condamnării, președintele completului de judecată a transmis la ANAF – DGRFB adresa cu numărul 8554/04.07.2014 prin care a solicitat organului fiscal să colaboreze cu DNA – Structura Centrală și Oficiul Național de Prevenire a Criminalității și Cooperare pentru Recuperarea Creanțelor Provenite din Infracțiuni din cadrul Ministerului Justiției pentru aducerea la îndeplinire a măsurilor asiguratorii dispuse la acel termen de judecată. Totodată, petentul a arătat că în adresa mai sus menționată magistrații au făcut referiri exprese cu privire la bunurile pe care le deținea petentul, personal, precum și cu privire la bunurile pe care le deținea N., personal.

7. La data de 27.02.2020 petentul E. a solicitat extinderea urmăririi penale față de magistrații procurori G. și O., din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu împotriva intereselor persoanelor cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 297 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 309 C.pen. și instigare la abuz în serviciu, constând în aceea că prin adresa emisă și semnată de cei doi magistrați, nr. 84/P/2007, aceștia au solicitat în mod abuziv și nelegal, prin invocarea în mod fals a unui text de lege abrogat la momentul vânzării pachetului de acțiuni către A.D.S., respectiv art. 6 din Legea 268/2001, unei entități despre care cunoșteau că nu putea să aibă în cauza privind privatizarea J., calitatea de parte civilă, instigând astfel reprezentanții MADR să comită un abuz în serviciu prin acceptarea solicitării imperative a DNA de a se constitui parte civilă în cauză.

Prin ordonanța nr. X/P/16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a dispus clasarea cauzei, astfel:

→ Pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen., cu privire la care s-a sesizat din oficiu Parchetul de pe lângă Înalta Curte de casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, la data de 04.01.2017, pe baza înregistrării apărute la Televiziunea P. la data de 03.01.2017, în baza art. 16 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., respectiv fapta nu există. Argumentul invocat de către procuror a fost acela că hotărârea judecătorească despre care se pretinde că ar fi fost adoptată cu încălcarea legii, este definitivă, se bucură de autoritate de lucru judecat și nu poate fi censurată în baza unor sesizări penale;

→ Pentru infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen., cu privire la care a formulat plângere petenta A., cu privire la confiscarea abuzivă a bunurilor proprietatea altor persoane decât cele trimise în judecată, clasarea în baza art. 16 lit. a C.proc.pen., respectiv fapta nu există. S-a argumentat soluția de clasare cu privire la faptul că dispoziția de confiscare a fost censurată în calea de atac prevăzută de lege iar plângerea penală formulată nu se poate substitui unei căi de atac care să permită analizarea dispoziției instanței cu privire la măsura confiscării.

→ Pentru infracțiunile de abuz în serviciu, prev. de art. 297 alin. 1 C.pen., represiune nedreaptă, prevăzută de art. 283 C.pen. și omisiunea sesizării organelor judiciare, prev. de art. 267 C.pen., cu privire la care au formulat plângere petentele B. (B.), clasarea în temeiul art. 16 lit. a) C.pen., respectiv fapta nu există. S-a argumentat soluția de clasare prin aceea că prin plângerea formulată au fost criticate hotărâri judecătorești definitive de condamnare care beneficiază de autoritate de lucru judecat și care sunt prezumate a fi legale și temeinice.

→ Pentru infracțiunile de abuz în serviciu, prev. de art. 297 alin. 1 C.pen., constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.pen. și cercetare abuzivă, prev. de art. 280 alin. 1 C.pen., pentru care a formulat plângere petentul C., împotriva procurorului G., a numitei K., specialist în cadrul DNA și a numitului L., expert judiciar, clasarea în temeiul art. 16 lit. a C.proc.pen., respectiv, fapta nu există. S-a argumentat soluția de clasare prin aceea că prin plângerea penală au fost criticate acte de urmărire penală și probe administrate în cursul urmăririi penale iar aceste critici puteau fi invocate numai în fața instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei.

→ Pentru infracțiunile de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin. 1 C.pen. (două infracțiuni) pentru care a formulat plângere petentul D., clasarea în temeiul art. 16 lit. a C.proc.pen., respectiv, fapta nu există (în legătură cu modul de soluționare de către intimata F. a dosarului penal nr. X/3/2012 în perioada 01.07.- 08.08.2014 și respectiv, a contestației vizând lămurirea dispozitivului, prin decizia nr. 85/25.01.2016) și în temeiul art. 16 lit. b teza I C.proc.pen. respectiv fapta nu este prevăzută de legea penală (în legătură cu încălcarea de către intimata F. a dispozițiilor procesuale, prin ignorarea obligației de a abține, întrucât se afla într-o stare de vădită incompatibilitate, având în vedere că în

perioada judecării dosarului în care petentul a fost parte, intimata a prestat servicii extrajudiciare în favoarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, parte civilă în cauză, în urma cărora a obținut foloase pentru sine); totodată, clasarea în temeiul art. 16 lit. a C.proc.pen., respectiv, fapta nu există, pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 C.pen..

Cât privește prima infracțiune de abuz în serviciu reclamată de petent a fi fost comisă de intimată cu prilejul judecării cauzei și a contestației vizând lămurirea dispozitivului, s-a argumentat de către procuror că pe calea plângerii au fost criticate dispozițiile unei hotărâri judecătorești definitive care reflectă rezultatul deliberării iar în ceea ce privește cea de-a doua infracțiune de abuz în serviciu procurorul a reținut că starea de incompatibilitate în care s-ar fi aflat intimata la momentul judecării cauzei a fost analizată de către autoritățile competente, stabilindu-se că judecarea cauzei cu încălcarea obligației de a se abține reprezintă abatere disciplinară, prin urmare fapta nu este prevăzută de legea penală.

Cât privește infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 C.pen., s-a reținut de către procuror că fapta nu există întrucât nu s-a menționat în plângere care sunt persoanele care ar fi fost membrii grupării infracționale, ce roluri au avut, care este durata de existență a grupului, scopul acestuia, lipsind orice fel de date cu privire la existența faptei.

→ Pentru infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen., pentru care a formulat plângere petentul E., clasarea cauzei în temeiul art. 16 lit. a C.proc.pen., respectiv, fapta nu există, cu aceleași argumente expuse anterior, și anume că plângerea penală a petentului nu este o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești definitive.

→ Pentru infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave prev. de art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 309 C.pen. și instigare la represiune nedreaptă prev. de art. 283 alin. 2 C.pen., pentru care a formulat plângere petentul E. (cu referire la fapte pretins săvârșite de G. și R.), clasarea cauzei în temeiul art. 16 lit. a C.pen., respectiv, fapta nu există.

Prin ordonanța nr. X/II/2/20 octombrie 2023 a procurorului șef al Secției de urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție au fost respinse ca nefondate plângerile formulate de petenții A., B. și petenții C., D. și E. împotriva ordonanței de clasare nr. X/P/2022 din 16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de urmărire penală și criminalistică, ca nefondată.

În esență, procurorul șef secție care a realizat controlul prevăzut de art. 339 C.proc.pen. asupra soluției de clasare a reținut că pentru toate faptele sesizate s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, având în vedere cele statuate prin Decizia nr. 297/26 aprilie 2018 a Curții Constituționale a României prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. 155 C.pen. referitoare la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale și prin Decizia nr. 67/25 octombrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A reținut că petenții au reclamat prin plângerile formulate săvârșirea unor infracțiuni de serviciu și contra înfăptuirii justiției în cursul urmăririi penale în dosarul nr. X/P/2007 al Direcției Naționale Anticorupție și al judecării cauzei ce a format obiectul dosarului nr. X/3/2012*. Însă, în realitate, a apreciat că petenții au făcut o recenzie asupra proceselor penale în care au fost implicați, iar aspectele invocate constituie, în esență, apărări specifice fazelor procesului penal pe fond. A reținut că din actele dosarului rezultă că există probele necesare care justifică soluția de clasare adoptată de procuror, că în cauză nu a fost efectuată o anchetă sumară și că nu se impune infirmarea soluției de clasare în vederea completării probatoriului.

Examinând plângerile formulate de petenți împotriva soluțiilor de clasare, în acord cu dispozițiile art. 340 și următoarele C.proc.pen., Înalta Curte reține următoarele:

Petenții din prezenta cauză au sesizat organele de urmărire penală pentru a efectua cercetări cu privire la săvârșirea unor infracțiuni contra justiției și a unor infracțiuni de serviciu de către magistrații care au fost implicați în procedurile judiciare desfășurate în faza de urmărire penală și în faza apelului, în legătură cu soluționarea cauzei ce a constituit obiectul dosarului penal nr. X/P/2007 al Direcției Naționale Anticorupție și al dosarului nr. X/3/2012* ce s-a aflat pe rolul Curții de Apel București în stadiul procesual apel. În același timp, au solicitat efectuare de cercetări și față de fostul președinte al României, domnul H., pe care l-au considerat ca fiind implicat în abuzurile comise de magistrați împotriva acestora, precum și față de specialistul DNA și expertul judiciar care au întocmit în cauză raportul de constatare și respectiv, raportul de expertiză.

Față de toate infracțiunile cercetate ca urmare a plângerii petenților s-au dispus soluții de clasare, apreciindu-se că faptele nu există sau nu sunt prevăzute de legea penală, cu excepția faptelor reclamate de intimata F. și cercetate în aceeași cauză, ca urmare a reunirii (care nu fac însă obiectul cauzei de față) pentru care s-a constatat intervenită prescripția răspunderii penale.

Cu titlu prealabil, judecătorul de cameră preliminară notează faptul că deși petenții au reclamat prin plângerile penale adresate organelor de urmărire penală săvârșirea mai multor infracțiuni de serviciu și împotriva înfăptuirii justiției, prin plângerea formulată în fața judecătorului de cameră preliminară (cu argumentele dezvoltate în notele de concluzii) au criticat numai soluțiile de clasare dispuse în raport de faptele imputate foștilor magistrați F. și G.. Prin urmare, numai cu privire la soluțiile de clasare referitoare la faptele imputate acestora de către petenți se va rezuma analiza efectuată în prezenta cauză.

Tot *cu titlu prealabil* judecătorul de cameră preliminară reține că soluțiile de clasare ale procurorului, cu privire la faptele ce fac obiectul cauzei de față au fost emise în faza urmăririi penale în rem, deci după prealabila începere a urmăririi penale și administrarea unor probe în dosarele constituite succesiv și ulterior reunite în cursul urmăririi penale sub nr. X/P/2022. În acest context, se remarcă faptul că deși stadiul urmăririi penale ar fi permis procurorului să efectueze o analiză a bazei factuale cu care a fost investit, în fapt analiza s-a

limitat la a constata împrejurarea că petenții ar fi criticat pe calea plângerilor formulate o hotărâre judecătorească definitivă și care se bucură de autoritate de lucru judecat, iar din acest punct de vedere orice demers de urmărire penală a unor fapte pretins săvârșite în exercitarea funcțiilor judiciare ar fi inacceptabil, potrivit legii.

Judecătorul de cameră preliminară constată că premisa soluției de clasare este una profund greșită, întrucât autoritatea de lucru judecat și opozabilitatea față de stat și societate a hotărârilor definitive nu este echivalentul sustragerii magistraților care le pronunță de la vreo formă de răspundere, de orice fel, inclusiv penală, atunci când săvârșesc fapte ilicite în exercitarea atribuțiilor judiciare. Altfel spus, autoritatea de lucru judecat a hotărârilor definitive nu implică faptul că judecătorul este independent și față de lege.

Independența judecătorului consacrată la nivel constituțional (art. 123 din Constituție prevede că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii), în legea de organizare judiciară (art.2 din Statutul judecătorilor și procurorilor prevăzând că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii și soluționează cauzele în baza legii, cu respectarea drepturilor procesuale ale părților) și prevăzută în numeroase documente europene și internaționale, nu este un privilegiu al acestuia, ci este garanția respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens Consiliul Europei, dorind să promoveze independența judecătorilor care este un element inherent al statului de drept și indispensabil pentru funcționarea sistemului judiciar, în Recomandarea 2010/12 privind judecătorii: independența, eficiența și responsabilitățile, a subliniat că „independența justiției asigură oricărei persoane dreptul la un proces echitabil și, prin urmare, nu este un privilegiu pentru judecători, ci o garanție a respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, permițând fiecărei persoane să aibă încredere în sistemul de justiție”.

Scopul pentru care le este încredințată puterea judecătorilor este să le permită să administreze justiția prin aplicarea legii, asigurându-se că orice persoană se bucură de drepturile și/sau bunurile care îi aparțin în mod legal și de care a fost sau poate fi lipsită în mod incorect. Acest scop este exprimat în art. 6 al Convenției europene a drepturilor omului care, vorbind din punctul de vedere al beneficiarilor actului de justiție, stabilește că *“oricine are dreptul la o audiere corectă și publică într-o perioadă rezonabilă de timp din partea unui tribunal imparțial și independent stabilit prin lege”* (Avizul nr. 3 al Consiliului Consultativ al judecătorilor europeni).

Cu referire la răspunderea penală a judecătorilor, în Avizul mai sus menționat (pct. 52) se arată că judecătorii care în exercițiul funcțiunii comit fapte care ar fi considerate infracțiuni în orice circumstanțe nu pot solicita imunitate față de procesul penal normal.

În același sens a statuat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cea mai recentă cauză împotriva României (Bădescu și alții împotriva României, Hotărârea din 15 aprilie 2025), constatând că fapta imputată reclamantelor nu constă în pronunțarea unei hotărâri judecătorești, ci în faptul că acestea au adoptat o anumită conduită anterioară redactării acestei hotărâri și au construit apoi, cu

bună știință, un raționament juridic contrar legii în vederea pronunțării unei soluții preconceptuate, cauzând astfel un prejudiciu. Astfel, autoritățile naționale au considerat că reclamantele au modificat faptele pentru a face posibilă aplicarea principiului *ne bis in idem* într-o cauză dedusă judecății lor. În această privință, Curtea a reținut că ancheta penală nu are ca obiect examinarea legalității și temeiniciei hotărârii judecătorești pronunțate într-un proces, acest rol aparținând în mod exclusiv organelor de control competente prevăzute de lege, ci identificarea, dincolo de hotărârea judecătorească, a unui comportament care contravine îndatoririlor de serviciu și corespunde elementului material al infracțiunii, un astfel de comportament putând uneori să influențeze soluția care urmează să fie adoptată.

În raport de aceste considerente teoretice și jurisprudențiale, Înalta Curte reține că în mod greșit procurorul a apreciat că este exclusă *de plano* posibilitatea săvârșirii unor fapte de natură penală în exercițiul atribuțiilor judiciare, cu argumentul că, fiind pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă, aceasta exprimă adevărul și nu poate fi cenzurată.

În continuare, *tot cu titlu preliminar*, Înalta Curte reține că, deși în ordonanțele emise în cauză, ce conțin soluția de clasare, se invocă deopotrivă, atât inexistența faptelor, cât și împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, într-o corectă aplicare a normelor de procedură, cauzele din categoriile a)-d), respectiv e)-j), ale art. 16 C.proc.pen., care împiedică exercitarea acțiunii penale, nu pot interveni simultan. Astfel, când într-o cauză aflată pe rolul parchetului, intervine prescripția răspunderii penale, soluția de clasare trebuie de îndată dispusă pe acest temei, atâta vreme cât probele nu au conturat o altă soluție pe fond. Intervenind unul dintre cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute de art. 16 lit. e)-j) C.proc.pen., procesul, nelămurit încă pe fond, trebuie să înceteze.

Or, în cauză, s-a dispus o soluție pe fondul acesteia, fără argumente ce țin de analiza faptelor imputate, a motivelor concrete invocate de petenți, soluționarea fondului acestei cauze bazându-se axiomatic pe un singur argument, anume acela că pe calea plângerilor penale nu se pot aduce critici unei hotărâri definitive. În același timp, soluția de clasare este argumentată și pe intervenirea prescripției penale, deși în dispozitivul ordonanței de clasare nu se regăsește și temeiul aferent acestui caz de împiedicare a exercitării acțiunii penale.

În continuare, procedând la examinarea plângerilor formulate de petenți împotriva soluției de clasare se constată că faptele ce au fost deduse cercetării pe calea plângerilor penale formulate la parchet, au fost în esență, următoarele:

Petenta A. s-a plâns de faptul că prin decizia penală nr.888/08.08.2014, i-au fost confiscate bunuri în mod abuziv, deși nu a avut nicio calitate în proces, nu a făcut obiectul investigațiilor din cauză, fiind depozitată de bunurile sale pentru care deținea un titlu valabil, care nu a fost analizat și nici nu a fost desființat de vreo instanță. Potrivit dispozițiilor art. 111 C.pen. vechi, măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală și se iau față de persoanele care au comis fapte

prevăzute de legea penală, or petenta nu a săvârșit vreo astfel de faptă. Potrivit art. 118 Cod penal anterior, sunt supuse confiscării speciale: e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

În fapt, a arătat că bunurile enumerate în dispozitivul hotărârii erau în proprietatea legitimă a altor persoane, altele decât cele menționate în hotărârea de condamnare. Astfel, pentru terenul intravilan în suprafață de 29.220,03 m.p., situat în și a construcțiilor aferente cu suprafață de 6823 m.p., confiscarea a produs efecte patrimoniale pentru proprietar (A.) dar și pentru alte persoane care aveau calitatea de acționari ai proprietarului, respectiv, S., cu un capital social de 45,20%, Ș., cu un capital de 45,20% și B. SA cu un capital social de 9,6% (la aceasta din urmă fiind acționari S. cu un capital social de 39,125%, Ș., cu un capital social de 39,125%, T., cu un capital de 10%, Ț., cu un capital de 10% și U., cu un capital de 1,75%).

Pentru imobilul din, compus din teren în suprafață de 4184,41 m.p. și construcția în suprafață de 3140 m.p. edificată pe acesta cu suprafața construită la sol de 1986,25 m.p., proprietatea 100% a SC B. SA, confiscarea a produs efecte patrimoniale pentru proprietar dar și pentru persoane care sunt acționari ai proprietarului, niciunul dintre aceștia neavând calitate în procesul penal. Acționari au fost: S., cu un capital de 45,20%, Ș., cu un capital de 45,20%, B. cu un capital social de 9,6%, ai cărora acționari sunt S., cu un capital social de 39,125%, Ș., cu un capital social de 39,125%, T., cu un capital social de 10%, Ț., cu un capital social de 10% și U., cu un capital social de 1,75%.

Prin contractul de donație nr. 1498/06.06.2006 domnul N. a donat către fiicele sale: nivelul de participație de 92,40955 cumpărat post privatizare pe care îl deținea la fosta J. – ulterior SC A., fiicei sale S. și nivelul de participație de 2.984,354,6 lei, contravaloarea a 9.947.862 acțiuni deținute la A., fiicei sale Ș..

Petenta a arătat că potrivit deciziei pronunțate în cauză, confiscarea s-a făcut ca urmare a constatării existenței infracțiunii de spălare de bani, fără a se avea în vedere desființarea contractelor de vânzare de acțiuni, anterioare (privatizarea efectivă). În opinia petentei, confiscarea acestor sume este un abuz, mai ales că actul de donație nu a fost anulat, atât acesta cât și actul de vânzare de acțiuni nr. 31/2003 dintre ADS și B. SA continuând să-și producă efectele.

Petenta a mai învederat și faptul că prin decizia pronunțată în apel au fost încălcate dispozițiile art. 25 alin. (5) C.proc.pen., în vigoare la acel moment, întrucât, în caz de încetare a procesului penal, în baza art. 16 lit. f) C.proc.pen. instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.

În fine, petenta a arătat că un alt abuz comis la pronunțarea deciziei penale anterior menționate, constă în aceea că nu se mai putea dispune confiscarea atâta vreme cât cei condamnați au fost obligați la despăgubiri către partea civilă Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale. Contrar dispozițiilor legale, prin decizia pronunțată s-a arătat că partea civilă nu a dorit repararea în natură a prejudiciului, și prin urmare, s-a constatat că bunurile dobândite de inculpatul N. prin săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, nu au servit la despăgubirea părții civile, fiind dispusă confiscarea acestora. Or, potrivit dispozițiilor legale,

repararea prejudiciului se face în natură, prin restabilirea situației anterioare și numai în cazul în care acest lucru nu este cu putință, atunci instanța obligă la despăgubiri în echivalent, dar nu mai poate fi luată măsura de siguranță a confiscării speciale.

Petentul E. s-a plâns de săvârșirea infracțiunii de represiune nedreaptă, susținând că reaua credință se bazează pe două motive: 1. au fost ignorate probele referitoare la indicii de inflație aferenți celor trei ani anteriori privatizării SC J. SA, problematica indicilor de inflație având o contribuție decisivă la condamnarea sa, atâta vreme cât s-a reținut că în situația în care inflația cumulată a ultimilor 3 ani anteriori scoaterii la privatizare a unei societăți comerciale este mai mare de 100%, atunci dispozițiile supletive ale HG 983/1998 și HG 403/2000 devin obligatorii și trebuie făcute reevaluări administrative ale tuturor categoriilor de mijloace fixe ale societății comerciale, anterior scoaterii la privatizare; 2. Extinderea măsurilor asiguratorii de la cota de ½ la cota de 1/1 asupra unui imobil pe care petentul îl deține împreună cu soția sa, achiziționat ca urmare a unui contract de vânzare cumpărare, situat în

Petentul a arătat că metodologia prin care se reevalua administrativ patrimoniul societăților comerciale la care statul era acționar, presupunea înmulțirea valorilor contabile ale imobilizărilor corporale (terenuri, clădiri, mijloace fixe) cu diverși coeficienți precizați în respectivele hotărâri de Guvern (Hotărârile 945/1990, 26/1992, 500/1994).

În raportul de constatare întocmit de specialistul DNA, K., s-a menționat că potrivit art. 1 alin. 2 din HG nr. 403/2000 reevaluarea se va efectua anual în cazul în care rata inflației cumulată pe ultimii 3 ani consecutivi depășește 100%. S-a concluzionat că inflația cumulată pe perioada 1998-2001 este mai mare de 100% și în consecință efectuarea reevaluării patrimoniului era obligatorie.

Petentul a arătat că, în realitate, parchetul și, ulterior, instanța au avut în vedere 4 și nu 3 ani, inflația cumulată pe ultimii 3 ani anteriori declanșării procesului de privatizare, respectiv, 2000-2002 fiind de 88,8%, acest lucru fiind criticat de inculpați pe parcursul cercetării judecătorești și reținut ca atare de completul de judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Potrivit datelor publicate de Comisia Națională de Statistică, indicii de inflație au crescut de la ultima reevaluare efectuată de J. în baza H.G. 983/1998 după cum urmează: la 31.12.1999 față de 31.12.1998- creștere de 54,85%; la 31.12.2000 față de 31.12.1999 – creștere de 40,7%; la 31.12.2001 față de 31.12.2000 -creștere de 30,3%; la 31.12.2002 față de 31.12.2001 -creștere de 17,8%.

S-a menționat că din adunarea cifrelor aferente oricăror trei ani nu rezultă o inflație mai mare de 100%, așa cum în mod eronat s-a reținut. S.C. J. a fost scoasă la privatizare în anul 2003, față de care ultimii 3 ani consecutivi de referință sunt 2002, 2001 și 2000, iar pentru acești ani, indicii de inflație publicați de INS sunt: indice inflație 2000/1999 – 40,7%, indice inflație 2001/2000 – 30,3%, indice inflație 2002/2001- 17,8%, astfel că suma acestor indici aferenți celor 3 ani consecutive este de 88,8%, procent stabilit și de raportul de expertiză contabilă, față de procentul de 115,96% cât a fost stabilit de specialistul Direcției Naționale

Anticorupție. Ca urmare, nefiind o rată a inflației cumulată pe ultimii 3 ani care să depășească 100%, nu era obligatorie reevaluarea imobilizărilor corporale potrivit H.G. 403/2000.

Așa cum se observă din motivarea deciziei, judecătorul a copiat pasajele din rechizitoriul întocmit de D.N.A., care se refereau la calculul inflației și din care a rezultat în mod fals că inflația a depășit 100%.

Petentul a arătat că acest aspect fusese deja clarificat de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 870/2005 pronunțată în dosarul nr. 9701/2004, în care s-a reținut că în perioada 2000-2002 rata inflației a fost de 88,1% și în consecință, nu sunt aplicabile dispozițiile H.G. 403/2000.

Astfel, D.N.A. a indus ideea că, întrucât inflația cumulată a ultimilor 3 ani anteriori scoaterii la privatizare a SC J. a fost mai mare de 100%, trebuia să se facă reevaluarea clădirilor și a terenurilor deținute de S.C. J., în baza dispozițiilor HG nr. 983/1998 și HG nr. 403/2000, fapt ce ar fi dus la mărirea valorii de înregistrare a acestora în contabilitate, ceea ce ar fi făcut ca activul net contabil al anului anterior scoaterii la privatizare a societății să nu fie mai mic decât 1/3 din activul total și în aceste condiții, să nu se mai poată aplica metoda de estimare a prețului de ofertă în baza unui raport de evaluare simplificat.

Petentul a arătat că în ciuda probelor evidente de la dosar, decizia a fost pronunțată cu rea credință, fiind încălcate cu bună știință normele de drept material și procesual, urmărindu-se vătămarea sa, fiind condamnat deși rezulta că este nevinovat.

În ceea ce privește cel de-al doilea aspect, petentul a arătat că prin încheierea de ședință din data de 1.07.2014 a fost extins obiectul măsurii asiguratorii asupra imobilului său de la cota de $\frac{1}{2}$ la cota de $\frac{1}{1}$, completul de judecată antepunându-se în cauză și cerând ANAF printr-o adresă emisă în baza încheierii să colaboreze cu D.N.A.

Petentul D. a formulat plângere penală împotriva intimatei F. sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de abuz în serviciu, prev. de art. 13 ind. 2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 C.pen. și constituirea unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 C.pen. Petentul a arătat că intimata și-a exercitat cu rea credință atribuțiile de serviciu cu ocazia efectuării cercetării judecătorești în dosarul nr. X/3/2012**, dispunând o serie de măsuri procesuale cu încălcarea dispozițiilor procedurale, prin care i-a fost cauzată o vătămare importantă a drepturilor și intereselor sale legitime. Totodată, a ignorat obligația de a se abține, deși se afla într-o vădită stare de incompatibilitate, generată de faptul că în paralel cu judecarea dosarului, în perioada 21.07.2014-2.08.2014, a prestat servicii extrajudiciare în favoarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale (APIA), parte civilă în cauză, urmare cărora a obținut foloase patrimoniale pentru sine, constând într-un sejur la Poiana Brașov, precum și suma de 10.000 lei, iar ulterior a dispus condamnarea inculpaților la pedepse severe precum și confiscarea unor sume importante de bani sau bunuri imobile aflate în proprietatea acestora sau a unor terțe persoane.

Mai mult, în continuarea rezoluției infracționale de a prejudicia interesele părților și pentru realizarea scopului de a aduce la îndeplinire în orice mod,

ordinele de confiscare instituite prin decizia nr. 888/8.08.2014, ce au ridicat dificultăți organului de executare tocmai datorită modului nelegal în care a dispus confiscarea specială, intimata a încălcat dispozițiile procedurale referitoare la motivarea hotărârii, inserând în conținutul deciziei nr. 85/25.01.2016 – ce avea ca obiect o contestație la executare formulată de ANAF, o serie de considerente ce nu reflectau rezultatul deliberării, nereprezentând temeiuri ce au stat la baza soluției adoptate de ambii membri ai completului și contrazicând chiar, parțial, soluția pronunțată în cauză, împrejurare care l-a determinat pe celălalt membru al completului să facă opinie divergentă.

În ceea ce constă aderarea la un grup infracțional organizat, aceasta constă în aderarea la grupul constituit din personalități politice, șefi ai serviciilor secrete și procurori DNA în scopul condamnării lui N., sprijinind grupul prin activități judiciare, ce au avut ca finalitatea condamnarea la o pedeapsă prestabilită de 10 ani închisoare.

Astfel, petentul a arătat că deși intimata promovase la Curtea de Apel București începând cu data de 1 iulie 2014, și a aflat că va trebui să intre în ședința de judecată din 1 iulie 2014, cu acest dosar, doar cu o zi înainte (pe 30 iunie 2014), cu toate acestea, în ședința din 1 iulie 2014 a dispus instituirea/extinderea de măsuri asiguratorii asupra bunurilor mobile sau imobile ale unora dintre inculpați, dispoziție ce ar fi presupus un volum imens de muncă, dată fiind necesitatea identificării în cele 45 de volume ale dosarului, a bunurilor inculpaților, activitate imposibil de efectuat într-un timp atât de scurt. Este mai mult decât evident, în opinia petentului, că datele necesare pentru luarea măsurilor asiguratorii au fost puse la dispoziție conform schemei de colaborare instituite prin protocolul de colaborare din anul 2009. Din simpla lecturare a încheierii de ședință rezultă că au fost sfidate toate normele de procedură aplicabile în materie, în special cu ocazia soluționării primei cereri de recuzare, deși nu era incidentă ipoteza normativă care să permită acest mod de soluționare, fiind încălcate flagrant drepturile procesuale ale inculpaților.

Potentul a arătat că încă din ziua de 30.06.2014, mai înainte de înfățișarea publică din 1.07.2014, negând practic rolul și importanța cercetării judecătorești și a dezbaterilor, intimata știa deja soluția pe care urma să o pronunțe, atât în ceea ce privește pedeapsa cât și confiscarea ce va fi dispusă. Intimata a profitat de buna-credință a colegului de complet, l-a tatonat cu privire la soluția ce urma a fi pronunțată, pe care a comunicat-o apoi persoanei de contact din cadrul S.R.I., *în acest mod explicându-se faptul că inclusiv pedeapsa ce urma a fi aplicată inculpatului N. era cunoscută în medii judiciare și în sfera serviciilor de informații anterior pronunțării deciziei.*

Intimata a manifestat o grabă suspectă în soluționarea dosarului și a mai acordat un singur termen pentru administrarea probelor. 07.07.2014, pentru ca la termenele din 4 și 5.08.2014 să aibă loc dezbaterile iar la 08.08.2014, pronunțarea deciziei.

Soluționarea dosarului s-a făcut cu încălcarea Regulamentului de Ordine interioară al instanțelor și a Hotărârii nr. 162/5 iunie 2014 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, care aprobase lista obiectelor alocate

completelor de judecată care vor fi constituite pe perioada vacanței judecătorești, printre acestea figurând numai cauzele cu arestați.

Judecata realizată în cauză a fost un simulacru, întrucât menținerea condamnării inculpaților fusese stabilită *ab initio*, nemaifiind nici măcar creată aparența asigurării echitabilității procedurilor. Deși intimata a fost aparent preocupată de respectarea valențelor prevăzute de art. 5/2 din vechiul Cod de procedură penală și de corecta aplicare a art. 66 alin. 2 din același cod, potrivit cu care în situația în care există probe de vinovăție, inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie prin probe contrare, cu excepția reaudierii inculpaților și a încuviințării depunerii unor înscrisuri, a respins ca nerelevante toate celelalte probe propuse în apărare, cu o motivare sumară, scopul fiind acela de a prezerva baza factuală reținută de prima instanță, cu consecința menținerii condamnărilor inculpaților. Toate probele solicitate vizau împrejurări esențiale în raport cu faptele ce făceau obiectul acuzării, iar prin refuzul administrării lor, instanța de apel a cauzat inculpaților un prejudiciu efectiv al dreptului la apărare, care a suferit o limitare incompatibilă cu cerințele unui proces echitabil.

Petentul a arătat că intimata a acționat cu intenție ce poate fi dedusă din împrejurări exterioare, respectiv capacitarea sa în câmpul tactic SRI-DNA, precum și din lipsa sa de obiectivitate. În acest sens, petentul a făcut trimitere la o serie de declarații publice ale unor persoane cu funcții înalte în statul român, precum cele făcute de fostul președinte al României H., V., fost ministrul al dezvoltării, W., fost șef SPP, și alții.

Petentul a redat astfel declarația fostului președinte al României, H., din care a rezultat că a aflat de la generalul X. că acesta din urmă a discutat cu intimata F. anterior pronunțării deciziei penale nr. 888/A/08.08.2014, anume cu trei zile înainte, și a cunoscut pedeapsa de 10 ani închisoare care urmează a-i fi aplicată inculpatului N.. În același sens, V. a afirmat în fața Comisiei parlamentare de control a S.R.I. că a auzit de la generalii X. și Y. de la S.R.I., cu câteva zile înainte de pronunțare, care va fi pedeapsa ce urma să fie aplicată lui N., precum și faptul că judecătorea F. a fost adusă în complet în acest scop, luând locul judecătorului Z., arestat. Tot astfel, a făcut referire la declarația fostului șef SPP W., care a arătat că judecătorea F. a fost capacitată în grupul infracțional constituit în scopul condamnării lui N..

Relevantă este, în opinia petentului, și declarația lui AA., fost specialist DNA, care a afirmat public și printr-o declarație autentică faptul că în mediile judiciare, era cunoscută anterior pronunțării, pedeapsa de 10 ani închisoare care urmează să-i fie aplicată lui N., aflând acest lucru de la judecători din Târgu Mureș.

Petentul a arătat că reaua-credință a intimatei a fost pusă în evidență și de alte împrejurări exterioare judecății, astfel:

În concret, la data de 2 iulie 2014, la doar o zi după ce intrase în dosarul J., în urma unei proceduri oculte de selecție, intimata F. a trimis CV-ul său către AB. SRL, în vederea participării ca lector în programul „Aplicarea Viitoarei Politici Agricole Comune. Prevenirea fraudei și a corupției în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene”, în cadrul proiectului de instruire a

personalului APIA, structură care funcționează în cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, ce urma să se desfășoare la Poiana Brașov, în perioada 21 iulie-2 august 2014. Din corespondența electronică purtată cu AC., director adjunct al SC AB. SRL reiese că intimata F. avea cunoștință de faptul că activitatea extrajudiciară avea ca obiect instruirea unor funcționari publici din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Conștientizând conflictul de interese în care se afla, intimata F. a încercat să dea aparență de legalitate acestei activități, obținând de la Agenția Națională de Integritate un atestat privind compatibilitatea dintre calitatea de lector și cea de judecător. Intimata nu a obținut aviz în vederea participării din partea conducerii secției, de altfel nici nu a solicitat un astfel de aviz, așa cum rezultă din adresa nr. 4127/C/17 martie 2016 a Curții de Apel București.

Intimata și-a securizat poziția de respectare a regimului incompatibilităților, solicitând un punct de vedere de la ANI la data de 11 iulie 2014, însă, așa cum a rezultat din decizia nr. 336/2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu s-a adresat organismului profesional care din punct de vedere instituțional coordonează, îndrumă și garantează independența justiției, ci a ales o manieră informală de a se adresa conducerii de la acea vreme a Agenției Naționale de Integritate. Mai exact, petentul a arătat că intimata a profitat de relația de amicitie pe care o avea cu fostul președinte ANI și i-a cerut acestuia să-i spună dacă se află în stare de incompatibilitate, însă nu a menționat în solicitarea formulată că are un dosar în care parte civilă este MADR și mai mult, a ignorat avertizarea din răspunsul primit la data de 14 iulie 2014 în care, i se atrăgea atenția că „este de evitat orice situație care ar genera o încălcare a regimului conflictelor de interese dacă, prin deciziile sale, magistratul are un interes personal, de natură patrimonială, care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin, potrivit Constituției și altor acte normative”.

În același timp, așa cum s-a reținut prin Hotărârea nr. 1/J/2017 a Secției pentru judecători în materie disciplinară, prin care s-a dispus excluderea din magistratură a intimatei, aceasta nu s-a adresat nici Consiliului Superior al Magistraturii și nici colegiului de conducere al instanței pentru a lămuri situația în care se află.

Pentru activitățile prestate ca lector pentru MADPR, intimata a primit suma de 10048 lei, care i-a intrat în cont la data de 8.08.2014 iar peste două zile, 8.08.2014 a pronunțat decizia penală nr. 888/A/2014 favorabilă părții civile.

În opinia petentului, aplicarea unei sancțiuni disciplinare pentru abaterea prevăzută de art. 99 lit. b din Legea 303/2004, în considerarea unei incompatibilități funcționale între calitatea de magistrat și cea de lector într-un program ce nu era adresat justiției, nu este de natură a împieta asupra atragerii răspunderii penale pentru abuz în serviciu, constând în încălcarea cu știință a atribuțiilor de serviciu, exercitate cu ocazia soluționării dosarului J..

În fine, petentul a arătat că intenția cu care a săvârșit abuzul în serviciu a rezultat și din acțiuni ulterioare ale intimatei, ce exced exercițiului normal al activității unui judecător.

În acest sens, a arătat că după ce prin decizia pronunțată a dispus o sancțiune discutabilă în plan material – confiscare specială, care, în realitate este o confiscare extinsă, a unor bunuri mobile și imobile, deși acestea serveau la despăgubirea părții civile, intimata a efectuat o serie de demersuri în vederea executării dispozițiilor hotărârii pronunțate, constând în imixțiuni în activitatea organelor însărcinate cu punerea în executare a deciziei nr. 888/08.08.2014 și a culminat cu formularea de plângeri penale față de președintele Tribunalului București sau față de inspectorii judiciari care, în accepțiunea intimatei, prin modul în care și-au exercitat atribuțiile de serviciu, l-ar fi favorizat pe N., pentru ca acesta să păstreze produsul infracțiunii.

Prin decizia penală nr. 85/25.01.2016, având ca obiect contestație la executare, intimata F. a respins cererea ANAF ce sesiza o serie de impedimente la executarea deciziei nr. 888/2014, cu o motivare ce abundă în considerente lipsite de utilitate, inserând considerente ce privesc situația de fapt din dosarul soluționat definitiv, precum și cu privire la situația acțiunilor judiciare formulate în fața unor instanțe civile, situație care l-a determinat pe celălalt membru al completului de judecată să aibă o opinie divergentă în motivarea hotărârii, acesta arătând expres că se delimitează de considerentele care nu reprezintă temeuri ce au stat la baza soluției adoptate. Din lecturarea considerentelor deciziei penale nr. 85/25.01.2016 transpare vădita lipsă de imparțialitate a intimatei F., ca de altfel, și scopul ilegal al acțiunilor acesteia, încercând să justifice decizia aberantă de confiscare a unor bunuri pe care le-a trecut în proprietatea statului libere de orice sarcini, cu încălcarea drepturilor de preemțiune ale chiriașilor, respectiv a dreptului de folosință asupra unor imobile, drepturi constatate de către instanțele civile. Petentul mai arată că în încercarea obsesivă de a obține executarea integrală (confiscare plus repararea prejudiciului) a ordinelor de recuperare a produsului infracțiunii, intimata a recurs la o serie de artificii juridice. Astfel, s-a adresat Tribunalului Cluj cu o acțiune în răspundere civilă delictuală, în dosarul nr. X/117/2019, chemând în judecată jurnaliști, posturi TV, publicații online, solicitând de la aceștia daune morale în cuantumul identic cu suma pe care ANAF trebuie să o recupereze prin punerea în executare a deciziei nr. 888/2014, chemând în judecată totodată și ANAF, „datorită pasivității acestei instituții de a recupera la bugetul de stat produsul infracțiunii J. și complicității instituției în procesul de returnare a produsului infracțiunii infractorului N.”. În alte cereri adresate instanțelor (dosar nr. X/299/2019 și nr. XX/299/2019 ale Tribunalului București), intimata F. se prezintă ca o „victimă a infracțiunii de spălare a banilor săvârșită de acesta” (N.), încercând să creeze o legătură cu cauzele deduse judecății pentru a justifica admisibilitatea cererilor de sesizare CJUE având ca obiect interpretarea normelor de drept comun în raport cu legislația în materia spălării banilor. Din conținutul acestor acte de procedură transpare nemulțumirea doamnei F. că domnul N. nu mai poate fi urmărit penal pentru infracțiunea de delapidare a fondurilor fostei Securități, care este prescrisă, și nici pentru infracțiunea de spălarea banilor prin intermediul fundațiilor pe care le controlează ca beneficiar real.

Toate aceste demersuri reflectă, în opinia petentului, sentimente profunde de dușmănie din partea intimatei față de o persoană pe care a condamnat-o cu încălcarea legii, ca urmare a unor nepermise influențe exterioare activității de judecată, și într-o stare de vădită incompatibilitate, toate acțiunile ulterioare ale acesteia reflectând intenția cu care a acționat atunci când a pronunțat condamnarea în împrejurările descrise anterior.

Petentul a mai arătat că sub aspectul stării de fapt ce circumstanțiază latura subiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu, intimata, sub pretextul documentării în vederea publicării unor articole în materia spălării banilor, la data de 13.01.2020, a obținut acces la dosarul nr. X/3/2019 al Tribunalului București, ce avea ca obiect cererea de insolvență a AD. SRL și, deși a menționat că a luat act de cererea de renunțare la judecată a creditoarei AE. SA, sub pretextul unui interes ce derivă din „evitarea pierderilor cauzate bugetului de stat corolar transmiterii prin tipologia de spălare a banilor prin intermediul sistemului bancar subteran a așa-ziselor credite neperformante prin procedeul securitizării de către AF. și AG.- sucursala Londra, dar și din necesitatea garantării eficacității ordinului de acordare a unor eventuale despăgubiri ce îi vor reveni din dosare aflate încă în curs de judecată”, intimata, comițând un abuz de drept, a formulat o cerere de intervenție accesorie în susținerea intimatei debitoare B. SA. În motivarea cererii de intervenție, intimata și-a dezvoltat teoriile în materia spălării banilor, pentru ca în final să solicite „sesizarea organului de urmărire penală, având în vedere că în cauză, B. a girat respectiva facilitate de credit ca fiind împrumut cu produsul infracțiunii returnat de ANABI și că mai are în portofoliu patru imobile pe care vrea să le transfere pe societăți al căror beneficiar real nu este cunoscut”. Or, în opinia petentului, solicitarea intimatei demonstrează intenția reală a acesteia care este în mod vădit contrară scopului în care se poate formula cerere de intervenție accesorie, acela de a susține apărările părții în favoarea căreia se poate formula cerere de intervenție accesorie.

Față de toate considerentele expuse, petentul a apreciat că intimata F. a săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu, constând în soluționarea cu încălcarea legii, a dosarului nr. X/3/2012** al Curții de Apel București, prin care a cauzat importante vătămări drepturilor și intereselor procesuale ale inculpaților și unor terțe persoane, cu intenție directă, în scopul obținerii pentru sine a unor foloase patrimoniale și nepatrimoniale, acestea din urmă constând în obținerea vizibilității în rândul experților în domeniul combaterii corupției și al recuperării produsului infracțiunii.

Petenta B. (B.) a formulat plângere penală împotriva domnului H. dar și a altor persoane care au deținut funcții importante în statul român, pentru infracțiunile de instigare la abuz în serviciu, prev. de art. 297 C.pen., represiune nedreaptă, prev. de art. 283 C.pen., omisiunea sesizării organelor judiciare, prevăzută de art. 267 C.pen., și favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 C.pen., pentru că au determinat organele judiciare să soluționeze prin încălcarea legii cauza penală la care s-a referit fostul președinte al României și în același timp, pentru că luând la cunoștință de săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu soluționarea cauzei în care s-a pronunțat decizia nr. 888/A/08.08.2014, nu au

sesizat organele de urmărire penală. În același timp, petenții au susținut că fostul președinte al României și înalții funcționari publici se fac vinovați și de complicitate morală la abuz în serviciu și represiune nedreaptă, întrucât, au sprijinit comiterea acestor infracțiuni de către autori, cărora le-au acordat o protecție politică.

În acest sens au fost invocate mai multe materiale din presa scrisă și audio-vizuală, care, în opinia petentei, fac dovada faptelor reclamate. Astfel, s-au depus la dosar: extras din ziarul Adevărul, în care este publicată afirmația președintelui de atunci al României „N. este un viitor pușcăriaș”; declarația senatorului AH., președintele Comisiei comune a Camerei Deputaților și a Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității SRI, din 1 noiembrie 2017 referitoare la dezvăluirile făcute de AI. în ședința Comisiei din 1 noiembrie 2017, acesta din urmă relatând că a fost martor când domnul X. i-a spus că are soluție pentru domnul N., înainte să se pronunțe instanța; relatările doamnei V. din cadrul unui interviu acordat AJ., în care a arătat faptul că înainte de judecarea dosarului Telepatia, l-a auzit pe domnul X. spunând că în acest dosar va intra doamna judecător F. care va da o soluție de condamnare la 10 ani închisoare; declarațiile fostului șef SPP W. din 23 octombrie 2017, acesta arătând că rechizitoriul din cauza domnului N. a fost întocmit de SRI, că, doamna F. s-a plâns unui ofițer de la SRI că nu are timp să studieze atât de repede dosarul și că acesta i-a cerut să dea hotărârea conform rechizitoriului, indicându-i și pedeapsa, promițându-i o promovare rapidă; înregistrarea în care I., la data de 29.12.2016, a afirmat că a auzit de cazul N. de la fostul președinte al României, acesta spunându-i că are înregistrări cu felul în care s-a plănuir, s-a executat și s-a organizat închiderea lui N.; relatarea unui fost expert DNA AA., care, în emisiunea Sinteza Zilei, din data de 13 august 2014, a relatat că a aflat de la mai mulți judecători din cadrul Curții de Apel Târgu Mureș, înainte de judecarea dosarului J., că N. va fi condamnat la 10 ani închisoare.

S-a solicitat de asemenea efectuarea urmăririi penale cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. 1 și 2 C.pen. și represiune nedreaptă prevăzută de art. 283 C.pen., de către persoanele care au instrumentat în mod nemijlocit dosarul penal anterior menționat, cu încălcarea normelor procesual penale, petenta arătând că a fost vătămată în drepturile sale procesuale, suferind un grav prejudiciu material și de imagine ca urmare a abuzurilor comise împotriva sa prin modul în care a fost soluționat dosarul penal nr. X/3/2012* al Curții de Apel București și prin decizia nr. 888/A/08.08.2014 pronunțată în cauză.

Petentul C. a formulat plângere penală împotriva numitului G., fost procuror în cadrul DNA Iași, detașat la București pentru a instrumenta dosarul nr.X/P/2004 (dosarul privatizării J.), a numitei K., specialist în cadrul DNA și a numitului L., expert în cadrul Biroului local de expertize contabile și tehnice de pe lângă Tribunalul București, pentru săvârșirea, în diverse forme ale participației penale (autori, instigatori, complici) a infracțiunilor de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 C.pen., constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 C.pen., instigare la fals intelectual și uz de fals, prevăzute de art. 25 rap. la

art. 289 și art. 291 C.pen. vechi și mărturie mincinoasă, prev. de art. 260 Cod penal vechi.

Petentul a susținut în esență că în perioada mai - iunie 2007 s-a constituit un grup infracțional organizat format din G., K. și L., în scopul demarării de proceduri judiciare care să aibă ca rezultat condamnarea inculpaților din lotul N. la pedepse cu închisoarea. Petentul a arătat că problemele pe care le avea procurorul G. (era șantajabil, fusese sancționat disciplinar și a comis o serie de fapte pentru care a și fost ulterior condamnat) l-au plasat în situația de a nu putea refuza o comandă politică. Pentru a construi dosarul ce s-a finalizat cu decizia penală nr. 888/A/08.08.2014, procurorul G. a dispus întocmirea unui raport de constatare tehnico-științifică și a unei expertize tehnice evaluatorii, privind bunurile J. la nivelul anului 2003 (data încheierii contractului de privatizare) și al anului 2008 (data derulării cercetărilor din dosar). Stabilirea obiectivelor a fost profund nelegală întrucât s-au vândut acțiunile J. și nu activele acesteia, în același timp, fiind încălcate dispozițiile art. 1530 C.civ. conform cărora evaluarea prejudiciului se realizează la data producerii lui, iar nu la o distanță de 5 ani de la producere. Totodată, s-a cerut expertului să stabilească dacă au fost respectate dispozițiile legale în materia privatizării, aspecte ce constituie atributul exclusiv al instanței de judecată.

Prin încălcarea legii s-a ajuns la creșterea valorii prejudiciului de la suma de aproximativ 7,5 milioane USD – estimat de DNA prin raportul de constatare la nivelul anului 2003 la o sumă de peste 60 milioane euro, valoarea pachetului de acțiuni estimat pentru anul 2008. Pentru a obține o astfel de valoare a prejudiciului, procurorul G. a făcut presiuni uriașe și constante asupra specialistei DNA K., astfel cum rezultă din declarația notarială a expertului DNA AA..

Petentul a arătat că ticluirea probelor de către procurorul G. rezultă și din declarațiile date de AK., AL. și AM.. Martorul AL., evaluator imobiliar, a arătat că un comisar DNA i-a relatat despre faptul că se căutau argumente în defavoarea lui N.. În același sens, a menționat și declarațiile numitului AN., care, a relatat că într-o discuție particulară pe care ar fi avut-o cu procurorul G., acesta ar fi susținut că N. nu este vinovat.

A arătat că specialistul DNA K. a săvârșit infracțiunile de mărturie mincinoasă, fals intelectual și uz de fals, întrucât a acceptat concluziile expertului L. cunoscând că sunt neadevărate și inexacte și apoi a prezentat și susținut în instanță o expertiză mincinoasă. De asemenea, a contribuit în calitate de complice la săvârșirea infracțiunii de represiune nedreaptă, întrucât a ajutat organul de urmărire penală să dea aparență legală unei expertize mincinoase, în vederea punerii în mișcare a acțiunii penale. În același timp, a săvârșit infracțiunea de abuz în serviciu întrucât, cu știință, nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu în conformitate cu normele legale aplicabile materiei în care a fost chemată să emită o opinie ca specialist, în condițiile în care raportul s-a referit la bunuri imobile și nu la acțiuni.

În opinia petentului, specialistul K. a săvârșit și infracțiunea de represiune nedreaptă întrucât a dat dovadă de lipsă de responsabilitate în efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică, contribuind la pronunțarea unei

hotărâri nelegale de condamnare și nu a informat procurorul cu privire la competența exclusivă a Curții de Conturi a României în a se pronunța asupra obiectivelor stabilite de procuror.

Specialista DNA, în contra competențelor legale, a procedat la stabilirea unui prejudiciu nereal prin comiterea cu intenție a unor erori fundamentale, stabilind valoarea de piață a terenurilor și clădirilor de la sediul J. la data de 16.07.2007, raportarea la nivelul anului 2007 fiind o denaturare gravă a valorii reale cerute de procuror la nivelul anului 2003. Specialista DNA nu a avut la îndemână documentele financiar contabile aferente procedurii de privatizare din anul 2003 și a nesocotit declarația expertului L. care a avertizat procurorul că nu are calificarea necesară pentru a răspunde la punctul 3 al expertizei și a solicitat introducerea unui expert contabil.

Prin urmare, specialistul DNA a efectuat întreaga evaluare cu încălcarea cadrului legal, a standardelor CECAR și a realității faptice iar urmarea imediată a modalității în care a încălcat îndatoririle de serviciu a fost stabilirea unui prejudiciu nereal, decizia instanței de apel bazându-se pe acest raport de constatare, pe lângă expertiza întocmită de expertul L..

În ceea ce-l privește pe expertul L., petentul a arătat că acesta a întocmit raportul de expertiză cunoscând că modalitatea de calcul a prejudiciului este greșită, faptele acestuia putând constitui infracțiunile de mărturie mincinoasă, fals intelectual și uz de fals și complicitate la represiune nedreaptă. Expertul a prezentat și a susținut în instanță o expertiză mincinoasă și a ajutat organul de urmărire penală să dea aparență legală unei expertize mincinoase în vederea punerii în mișcare a acțiunii penale. Acesta nu a respectat standardele și procedurile de evaluare, stabilind o valoare uriașă fără a avea criterii obiective și fără a utiliza metoda obligatorie a folosirii comparabilelor. Nelegalitatea modalității în care s-a stabilit prejudiciul este relevat chiar de ANAF, care în comunicatul din data de 27.10.2015 a arătat că valoarea bunurilor confiscate și care au stat la baza stabilirii prejudiciului, este de aproximativ 15500000 euro, nicidecum 60 milioane euro, aceasta în condițiile în care s-au avut în vedere tot bunurile imobile, nu acțiunile (ceea ce în fapt s-a vândut).

În raport de aspectele de mai sus, petentul a arătat că există suspiciuni rezonabile cu privire la abuzurile comise de funcționari publici și magistrați, care i-au creat un prejudiciu material ce se regăsește în măsura confiscării unor bunuri și au condus la pronunțarea unei soluții de condamnare la pedeapsa de 8 ani închisoare.

Astfel, Înalta Curte constată că cele concret imputate intimetei F., judecătorul cauzei la data faptelor, se referă la modalitatea în care și-a exercitat atribuțiile de serviciu, atât cu prilejul soluționării cauzei penale nr. X/3/2012** în care a pronunțat decizia penală nr. 888/08.08.2014, cât și ulterior, printr-o serie de demersuri calificate de petenți ca fiind ilegale și care conturează rezoluția infracțională a intimetei în pronunțarea cu știință a unei decizii abuzive, cu consecințe deosebit de păgubitoare pentru aceștia.

Așa cum s-a arătat în precedent, procurorul și-a întemeiat soluția de clasare, în principal, pe argumente care vizează puterea de lucru judecat de care

se bucură decizia penală nr. 888/08.08.2014, pronunțată de intimată, decizie ce nu ar putea fi criticată pe calea plângerilor penale formulate de petenți.

Înalta Curte subliniază că, într-adevăr, ideea că o hotărâre judecătorească definitivă are valoare de adevăr juridic și constituie expresia autorității legii constituie cheia de boltă a statului de drept.

Judecătorul nu poate fi tras la răspundere **pentru soluția pronunțată în limitele legii și convingerii sale** deoarece actul de judecată este protejat, pe drept temei, de principiul independenței justiției. Această independență a fost instituită pentru ca judecătorul să poată pronunța hotărâri în mod liber, potrivit legii și convingerii proprii, fără teama unor represalii. A angaja răspunderea unui judecător pentru soluția sa, pronunțată în aceste limite, ar echivala cu un atac la ideea de justiție liberă, de stat de drept. Astfel, o hotărâre judecătorească definitivă nu poate fi pusă în discuție fără dovezi de încălcare deliberată a legii, fără dovezi de abuz de putere.

Deși reprezintă o valoare de căpătâi a statului de drept, independența judecătorului nu poate constitui un paravan pentru abateri grave de la lege. Protecția de care se bucură judecătorul în privința soluțiilor pronunțate operează exclusiv atunci când hotărârea judecătorească este rezultatul unui act de judecată realizat cu respectarea dispozițiilor legale și a principiilor procesului echitabil.

Atunci când soluția nu poate fi justificată din punct de vedere juridic, se plasează vădit în afara cadrului legal și nu constituie o greșală de judecată, independența nu exonerează răspunderea judecătorului.

Drept urmare, nu este exclus ca însăși conduita judiciară a magistratului să fie una adoptată cu încălcarea legii materiale și/sau procesuale, iar atunci când încălcarea se face în mod intenționat, nu mai putem vorbi de o eroare sau greșală de judecată, ci, de un abuz, o astfel de conduită având consecință vătămarea drepturilor și intereselor părților și/sau ale terților.

Independența magistratului nu este una nelimitată, limitele fiind trasate de cadrul legal ce trebuie aplicat cu bună credință, depășirea acestor limite plasând conduita magistratului în sfera ilicitului penal. Magistratul este, desigur, independent în realizarea actului de justiție, cu condiția să nu acționeze cu rea-credință. ***Simpla pronunțare a unei hotărâri greșite nu este prin ea însăși un act abuziv, dacă nu se dovedește reaua-credință a judecătorului***, care presupune că acesta a cunoscut caracterul vădit abuziv al acțiunilor sale, urmărind sau acceptând vătămarea intereselor legale ale unei persoane. ***Eventualele erori apărute în procesul de interpretare și aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale***. Astfel, o hotărâre greșită, fără a exista rea-credință, rămâne în sfera erorilor de judecată, acestea putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte.

Așa fiind, câtă vreme convingerea magistratului respectă principiul constituțional al independenței judecătorului care se supune numai legii, atunci ea nu poate fi privită ca un impediment în înfăptuirea actului de justiție, ci, dimpotrivă, ca o garanție a lui (Decizia CCR nr. 778 din 17 noiembrie 2015,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 111 din 12 februarie 2016, paragrafele 31 și 32).

În același sens, Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 54/7 februarie 2018, a statuat că a exclude din elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu pronunțarea unei hotărâri judecătorești ar deschide calea acceptării ideii/posibilității concrete de a se pronunța orice fel de hotărâri judecătorești, chiar cu rea-credință, deci cu încălcarea vădită și conștientă a legii, doar în considerarea unicului argument că aceste hotărâri nu pot face obiectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, ceea ce, în mod evident, ar conduce la plasarea judecătorului deasupra legii, înfrângându-se astfel, principiul egalității cetățenilor în fața legii. Aceasta ar echivala cu o dezincriminare, deci cu o scoatere în afara cadrului legal normativ a actelor/faptelor săvârșite de magistrații chemați să aplice legea, care nu ar mai putea fi trași la răspundere pentru săvârșirea unor acțiuni/inacțiuni de încălcare a legii, prin neîndeplinirea vădită și cu intenție a unor atribuții legale, în operațiunea de pronunțare a unei hotărâri judecătorești, deci de exercitare a prerogativelor legale cu care au fost învestiți. Acest fapt ar avea drept consecință încurajarea încălcării legii chiar de către persoanele chemate cu prioritate a le apăra, respectiv magistrații, ceea ce, în mod logic, ar conduce la ideea că, dezincriminate fiind, faptele de abuz în serviciu comise de magistrați în instrumentarea cauzelor cu care sunt învestiți sunt în realitate ocrotite de lege, cât timp nu constituie obiect al răspunderii penale.

În continuare, Curtea a reținut că este incontestabil faptul că hotărârile judecătorești sunt supuse căilor legale de atac, în condițiile și termenele prevăzute de dispozițiile legale în vigoare, potrivit art. 129 din Constituție, care reglementează folosirea căilor de atac. Însă, independent de consacrarea dreptului de a exercita căile legale de atac, dispozițiile Constituției nu pot exclude, de plano, săvârșirea faptei de abuz în serviciu prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești, indiferent de caracterul atacabil/neatacabil al acesteia și independent de problema exercitării sau nu a unei căi de atac în respectiva cauză. În ceea ce privește încălcarea unor drepturi sau vătămarea unor interese legitime ale altor persoane care își au izvor în activitatea profesională a magistraților, Curtea a constatat că, potrivit art.4 din Legea nr.303/2004¹, atât judecătorii, cât și procurorii, fiind obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii și să respecte drepturile și libertățile persoanelor, motiv pentru care orice nesocotire a principiului legalității, este de natură să atragă răspunderea lor penală, disciplinară sau civilă. În acest sens sunt și prevederile art. 94 din aceeași lege, potrivit căreia „judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii“. Așa fiind, în raport cu aceste prevederi legale, Curtea a identificat trei tipuri de răspundere a magistraților generate de exercitarea funcției specifice, și anume penală, disciplinară și civilă. Prin urmare, din perspectiva răspunderii penale nu există nicio diferență de tratament între magistrați și alți cetățeni, întrucât, dacă sunt lezate valorile sociale ocrotite de legea penală, aceștia, indiferent de calitatea pe care o au, pot fi incriminați ca subiecți activi ai

¹același conținut se regăsește și în art. 4 din actuala reglementare a statutului profesiei, Legea nr.303/2022

unor infracțiuni (Decizia nr. 263 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 11 iunie 2015, paragrafele 21-25).

Cât privește răspunderea penală pentru fapte săvârșite în exercitarea funcțiilor, Curtea a reținut că tragerea la răspundere penală a acestora nu se poate realiza făcându-se abstracție de necesitatea respectării principiului independenței acestora. Cu toate acestea, nu trebuie omis că rolul judecătorului este acela de a înfăptui justiția, în numele legii [art. 124 alin. (1) coroborat cu art. 126 alin. (1) din Constituție], respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor fiind obligatorie [art. 1 alin. (5) din Constituție], pentru toți cetățenii, inclusiv cei care exercită funcția de judecător. Totodată, potrivit art. 16 din Constituție, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Curtea constată că ar fi în neconcordanță cu însăși Legea fundamentală dacă principiul potrivit căruia nimeni nu se poate prevala de necunoașterea legii - *nemo censetur legem ignorare* - se aplică tuturor cetățenilor, mai puțin celor care în exercitarea funcției pe care o dețin trebuie să interpreteze și să aplice legea. Cu alte cuvinte, independența judecătorului nu exclude responsabilitatea acestuia în exercitarea funcției pe care o deține. Responsabilitatea judecătorului stă, printre alte elemente, la baza calității actului de justiție, și, implicit, la baza imparțialității acestuia. Astfel, Curtea constată că nu se poate ajunge la o absolutizare a independenței judecătorului în sensul imposibilității tragerii la răspundere penală a acestuia, deoarece nici nu s-ar mai putea vorbi despre principiul independenței justiției dacă acesta ar fi folosit în scopul de a împiedica tragerea la răspundere pentru săvârșirea unor fapte penale. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că principiul constituțional al independenței judecătorilor implică, în mod necesar, un alt principiu, cel al responsabilității. Independența judecătorului nu constituie și nu poate fi interpretată ca o putere discreționară a acestuia sau o piedică în calea angajării răspunderii sale în condițiile le legii, indiferent că este vorba despre răspundere penală, civilă sau disciplinară (Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 23 februarie 2012).

În ceea ce privește tragerea la răspundere penală a judecătorilor, se constată că în Avizul nr. 3 asupra principiilor și regulilor privind imperativele profesionale aplicabile judecătorilor și în mod deosebit a deontologiei, comportamentelor incompatibile și imparțialității, Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni a subliniat că „judecătorii trebuie să fie răspunzători penal în fața legii ordinare pentru infracțiuni comise în afara funcției lor juridice; ***răspunderea penală nu trebuie să se aplice judecătorilor pentru greșeli neintenționate în exercițiul funcțiunii***“ [CCJE (2002) Aviz nr. 3 din 19 noiembrie 2002, pct. 75]. De asemenea, în Recomandarea către statele membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile, Comitetul Miniștrilor Consiliului Europei a reținut două principii fundamentale în sensul că „Nu poate fi antrenată răspunderea penală a unui judecător pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluare a probelor, ***cu excepția cazurilor de re-credință***“.

În Opinia privind imunitatea judecătorilor, adoptată la 8-9 martie 2013, Comisia de la Veneția a subliniat că „... a pledat în mod constant în favoarea unei imunități funcționale limitate a judecătorilor: «Magistrații (judecătorii, procurorii și anchetatorii) nu trebuie să beneficieze de imunitate generală [...]. Potrivit standardelor generale, aceștia necesită în mod cert protecție împotriva acțiunilor civile care vizează activitățile efectuate cu bună-credință în exercitarea funcțiilor lor. Însă, ei nu trebuie să beneficieze de o imunitate generală în caz de urmărire penală pentru infracțiunile pentru care trebuie să răspundă în fața instanțelor» [CDL-AD(2013)008, paragraful 16]“.

În Opinia Amicus Curiae privind răspunderea penală a judecătorilor, Comisia de la Veneția pornește de la analiza principiului independenței judecătorilor și a protecției independenței judecătorilor prin imunitate funcțională, precizând, în esență, că: „atunci când se discută despre independența judecătorilor, este important să se reitereze faptul că imunitatea judecătorească - adică imunitatea față de urmărirea penală pentru acte efectuate în exercitiul funcției de judecător, cu excepția infracțiunilor comise cu intenție (imunitatea funcțională) - este parte integrantă din conceptul mai vast al independenței judecătorești. [...] Imunitatea judecătorească este importantă, de vreme ce servește independenței judecătorului în măsura în care îi permite acestuia să decidă cazurile fără să-i fie teamă de răspunderea civilă sau penală pentru soluțiile pronunțate cu bună-credință. Independența judiciară nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul personal al judecătorului; acesta este un principiu fundamental, un element esențial al oricărui stat democratic, o condiție prealabilă a statului de drept și garanția fundamentală a unui proces echitabil. Independența judecătorilor trebuie să fie considerată ca o garanție a libertății, respectarea drepturilor omului și aplicarea imparțială a legii. Puterea judecătorească trebuie să fie independentă pentru a-și îndeplini rolul în raport cu celelalte puteri ale statului, cu societatea în general, și cu părțile în proces. Prin urmare, acesta nu este doar un element care se bazează pe statul de drept, dar, de asemenea, este o precondiție pentru a asigura că toate persoanele (și alte puteri ale statului) se vor bucura de egalitate și vor avea acces la un proces echitabil în fața unor instanțe imparțiale. Este necesară stabilirea unui echilibru între imunitatea ca mijloc de protecție a judecătorului împotriva presiunii excesive și a abuzului din partea puterilor statului sau a persoanelor fizice (imunitate), pe de o parte, și faptul că judecătorul nu este mai presus de lege (responsabilitate), pe de altă parte. Comisia de la Veneția a subliniat în mod constant faptul că judecătorii nu trebuie să beneficieze de imunitate generală, ci de imunitate funcțională pentru actele realizate în exercitarea funcțiilor lor judiciare. Acest lucru se datorează faptului că, în principiu, judecătorul trebuie să beneficieze de imunitate doar în cadrul exercitării funcțiilor sale legale. În cazul în care el sau ea comite o infracțiune în exercitarea funcțiilor, el sau ea nu trebuie să se bucure de imunitate față de răspunderea penală“ [CDL-AD(2017)002, paragrafele 9, 10, 14-17].

Având în vedere aceste aspecte, potrivit standardelor constituționale și celor europene, pronunțarea unei hotărâri judecătorești nu este exclusă *de plano* de la incidența răspunderii penale a judecătorului, ci, în anumite cazuri,

pronunțarea unei hotărâri se poate concretiza, în fapt, în săvârșirea unei infracțiuni. Ca urmare, răspunderea penală a unui judecător poate interveni ca urmare a stabilirii modului în care judecătorul a acționat, cu intenție, cu rea-credință.

Cu luarea în considerare a acestor considerente teoretice, Înalta Curte constată că acțiunile intimitei F., realizate atât cu prilejul judecării cauzei în care a pronunțat decizia penală nr. 888/A/08.08.2014, cât și ulterior pronunțării deciziei, au pus în evidență *încălcarea cu știință a o serie de dispoziții legale, de drept penal și procesual penal*, încălcare ce a avut ca urmare, prejudicierea gravă a petenților, inculpați în cauză, dar și a unor terțe persoane. Încălcarea cu știință a normelor de lege aplicabile nu a rezultat dintr-o conduită singulară a acesteia, ci dintr-o serie de acte și măsuri judiciare, dar și fapte exterioare actului de judecată, care au scos în evidență faptul că nu a fost vorba doar despre o aplicare eronată a legii, intimata urmărind în fapt confiscarea unor bunuri însemnate ca valoare și în număr cât mai mare, de la cei implicați în cauză precum și de la terțe persoane, ignorând obligația de imparțialitate, tratament egal și respectarea procesului echitabil.

Pentru a evidenția modalitatea în care s-a produs încălcarea cu știință a normelor de drept penal și procesual penal, se impune, mai întâi, redarea într-un mod cât se poate de succint a principalelor repere ale cauzei.

În cauza penală ce a format obiectul dosarului nr. X/3/2012** au fost trimiși în judecată de către Direcția Națională Anticorupție, inculpații N., AO., C., AP., D., E., AQ., AR., AS., AȘ., AT., AȚ., AK. și AR., pentru o serie de infracțiuni săvârșite în legătură cu *adjudecarea prin licitație a pachetului de acțiuni deținut de Agenția Domeniile Statului la SC „J.” S.A. București, de către SC „B.” SA București*, la un preț mult inferior față de valoarea comercială reală și în condiții discriminatorii, netransparente și prin subevaluarea cu intenție a activelor și a titlurilor de participare deținute de societate.

Infracțiunile pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, cu relevanță pentru soluționarea prezentei cauze, au fost:

1. N. pentru săvârșirea infracțiunilor de :

-folosirea de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, a influenței și autorității date de această calitate în scopul de a obține, pentru sine sau pentru altul, bani, bunuri sau alte foloase necuvenite – fapta prevăzută și pedepsită de dispozițiile art 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 al 2 Cod penal vechi. Acuzația constă în aceea că și-a folosit, în perioada 31.05.2002-24.11.2003, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, influența dată de calitatea sa de președinte al AU. asupra inculpaților AP. (membru AU. din anul 1991, director general și membru al A.G.A. și ulterior al CA. la J. SA București), C. (administrator al AV. SA București, firmă din grupul B. la care soția sa, AW., îndeplinea la acea dată funcția de șef al departamentului juridic, în perioada 01.01.2002 - 28.01.2005, director al Direcției Juridice din cadrul ADS în perioada octombrie 2001-mai

2005, membru AGA (unic) al J. SA București în perioada noiembrie 2003, secretar executiv al AX., fost AU. și vicepreședinte al A.V.A.S. din partea acestei formațiuni politice începând cu data de 14.09.2005) și D. (membru AU. și director general executiv al B. SA București), în scopul de a facilita adjudecarea prin licitație a pachetului de acțiuni deținut de Agenția Domeniile Statului la SC „J.” SA București, de către SC „B.” SA București, la un preț mult inferior față de valoarea comercială reală și în condiții discriminatorii, netransparente și prin subevaluarea cu intenție a activelor și a titlurilor de participare deținute de societate

- *spălare de bani* - faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art 17 lit "e" din Legea nr. 78/2000 cu trimitere la art. 23 lit "c" din Legea nr. 656/2002 și referire la art. 10 lit a din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 al 2 Cod penal, constând în aceea de a fi dobândit în nume propriu, în perioada 24.05.2004-14.02.2005, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, prin două operațiuni succesive de majorare a capitalului social al SC „J.” SA București și o operațiune de cesiune de acțiuni, inițial 70,30213 % iar în final 92,40955 % din acțiunile acestui emitent, cunoscând că acestea au fost obținute de SC "B." SA București prin săvârșirea de către reprezentanții legali ai acestei societăți, ai A.D.S. și ai societății comerciale vizate, în condițiile descrise mai sus, a infracțiunii prevăzute și pedepsite de dispozițiile art. 10 lit a din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art.33 lit.a Cod penal.

2. ceilalți inculpați, **AO., C., AP., D., E., AK., AQ., AR., AS., AȘ., AT., AT.,** pentru săvârșirea ca autori sau complici a infracțiunii de *stabilire, cu intenție, a unei valori diminuate față de valoarea comercială reală a bunurilor aparținând agenților economici la care statul este acționar*, comisă în cadrul acțiunii de privatizare în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, faptă prevăzută și pedepsită de dispozițiile art. 10 lit. a din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art.41 al 2 Cod penal vechi și art. 75 lit. a Cod penal vechi. Acuzația constă în aceea că, în funcțiile pe care le-au deținut fie la A.D.S., fie la J., au contribuit prin acte de autorat sau de sprijin, la procesul de privatizare al J. SA București, stabilind o valoare a pachetului de acțiuni de 94,5 ori mai mică față de valoarea comercială reală a acestuia - de doar 3.045.035.136 ROL (~ 82.220 EUR), deși valoarea comercială reală a pachetului de acțiuni era de 292.610.883.860 (~ 7.900.929 EUR), iar ulterior, au facilitat adjudecarea prin licitație a acestuia de către SC "B." SA București cu doar 3.878.696.250 ROL (~ 104.730 EUR) - un preț de 75,5 ori mai mic decât valoarea comercială reală a pachetului de acțiuni, în condiții discriminatorii și netransparente, modalitate prin care s-a cauzat bugetului de stat un prejudiciu de 288.732.187.609 ROL (~ 7.796.198 EUR);

În esență, situația de fapt reținută cu titlu definitiv în cauza vizând *privatizarea* fostului J., constă în aceea că:

Institutul de Chimie Alimentară s-a aflat în subordinea Ministerului Agriculturii și Alimentației și a avut ca active o suprafață de teren de 36676,79 m.p. și construcții de 9983 m.p. A fost transformat în societate pe acțiuni ca urmare a Hotărârii Guvernului României nr.451/16 mai 2002, cu denumirea de J.

SA, având un capital social de 534.942 acțiuni nominative, capitalul în valoare de 1.604.826.000 lei fiind deținut integral de Statul Român prin Agenția Domeniilor Statului.

Prin Hotărârea Adunării Generale a Acționarilor din 21 mai 2002 societatea a fost introdusă în portofoliul Agenției Domeniilor Statului în vederea privatizării, ulterior societatea fiind privatizată prin vânzarea pachetului de acțiuni la licitație, pachet ce a fost adjudecat de SC B. SA, la prețul de 3.878.696.250 lei.

După adjudecarea la licitație de către SC B. SA a pachetului de acțiuni deținut de ADS la SC J. SA, în proporție de 100%, a fost încheiat contractul de vânzare- cumpărare de acțiuni numărul 31/24.11.2003 prin care SC "B." SA București a obținut titlurile de participare, prin contract asumându-si realizarea unor investiții de 100.000 EURO și plata obligațiilor restante ale societății J. SA.

S-a reținut că întreaga procedură de privatizare a J. SA a fost viciată, întrucât societatea a fost inclusă nelegal în portofoliul ADS în vederea privatizării, contrar Legii nr. 290/2002, iar evaluarea pachetului de acțiuni efectuată de inculpatul AK., expert, în conivență cu inculpatul E.- director al Direcției de Privatizare – Concesionare, s-a făcut cu nesocotirea obligației de reevaluare a activelor (clădiri, terenuri și titluri de participare la alte societăți) în vederea privatizării. În același timp, privatizarea s-a făcut prin introducerea unor condiții discriminatorii pentru ofertanți, anume deținerea codului CAEN 7310 – cercetare dezvoltare în științe fizice naturale, în acest fel fiind eliminați potențialii competitori ai SC B. SA.

S-a mai reținut că valoarea pachetului de acțiuni al SC J. SA a fost stabilită la un preț derizoriu, prin raportare la valoarea reală, de piață, a activelor societății (clădiri și terenuri), iar din rapoartele de expertiză și de constatare întocmite a rezultat că inculpații din cauză, prin însușirea Notei cu privire la privatizarea societății, au stabilit cu intenție o valoare a pachetului de acțiuni mai mică de 94,5 ori decât valoarea comercială a acestuia, valoarea totală a subevaluării fiind de 289.507.926.860 Lei (7.817.145 euro) calculată ca fiind diferența dintre valoarea de piață stabilită în baza raportului expertului evaluator - de 292.610.883.860 lei ROL și valoarea stabilită de A.D.S. prin raportul de evaluare simplificat- de 3.102.957.000 lei ROL- iar prejudiciul total cauzat bugetului Ministerului Agriculturii, cuvenit acestei instituții în conformitate cu dispozițiile art. 6 din Legea nr. 268/2001, potrivit cu care veniturile obținute de A.D.S. sunt virate semestrial într-un cont cu destinație specială al acestei structuri, a fost de 288.732.187.610 ROL (7.796.198 EUR) – calculat ca diferența dintre valoarea de piață stabilită în baza raportului expertului evaluator - de 292.610.883.860 lei și prețul plătit de SC "B." SA București pentru pachetul de acțiuni – de 3.878.696.250 lei ROL.

Totodată, s-a reținut că privatizarea societății J. SA s-a făcut și în condițiile scăderii atractivității acesteia, întrucât patrimoniul său era grevat de sarcini, având în vedere că prin Hotărârea A.G.E.A nr. 228/17.02.2003, semnată de inculpații AP., AQ. și AR. s-a aprobat constituirea unui drept de suprafață asupra terenului SC J. SA București pe care erau amplasate construcțiile ce fuseseră cumpărate de către SC B. SA București prin contractele de vânzare cumpărare nr.

174/15.06.1999 și nr. 249/30.06.1999, teren în suprafață de 6917,80 m.p., contra unei redevențe de 3USD/mp/an inclusiv TVA.

Cât privește infracțiunea de *spălare de bani*, s-a reținut că inculpatul N., urmărind dobândirea în nume propriu a titlurilor de participare ale SC"J."SA București, deși SC"B."SA București dispunea de resursele financiare necesare pentru plata asumată prin contractul de privatizare, a datoriilor restante ale societății în valoare totală de 24.520.235.000 ROL, în baza unui contract încheiat în data de 26.02.2004, a împrumutat societatea cu suma de 17.000.000.000 ROL, cu o dobândă anuală de 20 % și termen de rambursare 30.04.2004, contract în care s-a menționat explicit posibilitatea ca în caz de nerambursare, să se solicite conversia creanței (împrumut + dobândă) în acțiuni prin majorarea capitalului social. Împrumutul nu a fost rambursat la termenul stabilit, astfel încât prin Hotărârea A.G.E.A. a SC"J."SA București din data de 26.05.2004 s-a hotărât majorarea capitalului social cu suma de 17.287.149.000 lei prin încorporarea creanței pe care inculpatul N. o avea asupra societății și emisiunea unui număr suplimentar de 5.762.383 acțiuni, urmare a operațiunii de conversie acesta devenind acționar majoritar cu o cotă de participare la capitalul social de 70,30213 %. Ulterior, deși prevederile art. 10.1 din contractul de privatizare, interziceau explicit, sub sancțiunea nulității absolute a actului de înstrăinare, cesionarea de către cumpărător a unui pachet mai mare de 10 acțiuni fără acordul prealabil al A.D.S., prin contractul de cesiune de acțiuni din data de 04.10.2004, SC"B."SA București i-a cesionat inculpatului N., contra sumei de 2.400.000.000 lei, 800.000 din acțiunile deținute la SC"J."SA București, operațiune prin care nivelul participației inculpatului a crescut la 80,06227 %.

Finalizarea operațiunii de „spălare” a titlurilor de participare ale SC"J."SA București s-a făcut la data de 14.02.2005 când, urmare a unei operațiuni de majorare de capital în numerar la care a subscris cu suma de 40.000.000.000 ROL exclusiv inculpatul N., acesta și-a crescut nivelul participației la 92,40955 %, participație la care a renunțat în anul 2006 când, prin contractul autentificat conform încheierii numărul 1498/06.06.2006, inculpatul a donat, în cote egale, acțiunile deținute la această societate fiicelor sale, S. și Ș..

În raport de baza factuală ce a făcut obiectul acuzațiilor aduse inculpaților și de cea reținută definitiv de instanțele de fond și apel, judecătorul de cameră preliminară va evidenția încălcările dispozițiilor legale, care prin consistență și repetabilitate, pun în evidență preocuparea intimă de a confisca bunuri de la cei implicați în cauză, și chiar neimplicați, peste limita a ceea ce legea ar fi permis.

I. Încălări ale dispozițiilor legale cu prilejul pronunțării Deciziei penale nr. 888/08.08.2014

Fără ca judecătorul de cameră preliminară să se erijeze într-o instanță de control judiciar cu referire la decizia pronunțată, dar răspunzând petitului plângerilor formulate de petenți, constată că aspectele reclamate de aceștia se confirmă, cu privire la următoarele aspecte:

I.1. Soluționarea acțiunii civile în caz de încetare a procesului penal ca urmare a intervenirii prescripției.

Față de inculpatul N., pentru infracțiunea în considerare a căreia a fost obligat în solidar cu ceilalți inculpați la plata prejudiciului, aceea de folosirea de către o persoană care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, a influenței și autorității date de această calitate în scopul de a obține, pentru sine sau pentru altul, de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, prevăzută de art. 13 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 al 2 Cod penal vechi, s-a dispus încetarea procesului penal în temeiul disp. 16 alin. (1) lit. f) rap. la art. 17 alin. (2) și la art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală, constatând împlinit termenul de prescripție specială.

Dispozițiile procesual penale în vigoare la momentul pronunțării deciziei penale nr. 888/A/08.08.2014, cu privire la soluționarea acțiunii civile în caz de prescripție, aplicabile în temeiul art. 13 C.proc.pen., potrivit căruia legea procesuală penală se aplică în procesul penal actelor efectuate și măsurilor dispuse, de la intrarea ei în vigoare și până în momentul ieșirii din vigoare, cu excepția situațiilor prevăzute în dispozițiile tranzitorii, erau cele ale art. 25 alin. (5) C.proc.pen. potrivit cu care „În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f), g), i) și j), precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă”.

Textul de lege mai sus menționat a fost declarat neconstituțional abia doi ani mai târziu, prin Decizia nr. 586/13 septembrie 2016.

Cu toate acestea, în cauză, s-a admis acțiunea civilă formulată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și au fost obligați în solidar toți inculpații la plata echivalentului în lei a sumei de 60.482.615 Euro la cursul BNR din ziua efectuării plății către partea civilă Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Prin urmare, soluționarea acțiunii civile în raport cu inculpatul de la acea vreme, N., a fost cu evidență nelegală, în contra dispozițiilor procesual penale care prevedeau lăsarea ca nesoluționată a acțiunii civile în procesul penal, în caz de încetare a procesului penal pentru prescripție. Acțiunea civilă ar fi trebuit să fie soluționată de către o instanță civilă, potrivit regulilor aplicabile acelei materii și evident de către un alt complet de judecată.

I.2. A doua și a treia îndestulare a statului. Confiscarea de la terți.

În cauză, acțiunea civilă formulată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a fost admisă iar *inculpații au fost obligați în solidar la plata prejudiciului, constând în echivalentul în lei al sumei de 60.482.615 Euro la cursul BNR din ziua efectuării plății, ca reprezentând diferența dintre valoarea de piață, reală, a pachetului de acțiuni deținut de stat, prin Agenția Domeniilor Statului, la J., și valoarea plătită de SC B. SA la achiziționarea acestui pachet de acțiuni cu ocazia privatizării.* Argumentul instanței de apel pentru despăgubirea în echivalent bănesc a fost acela că partea civilă a optat pentru repararea în echivalent a pagubei și nu a solicitat repararea în natură, prin decizia din apel reținându-se că în prezenta cauză, exista posibilitatea reparării *in integrum* a prejudiciului cauzat, prin **desființarea** Institutului de Chimie Alimentară, dar, cu

toate acestea, reprezentanții statului au fost interesați doar de aducerea în patrimoniul statului a *contravalorii locației* unde funcționa Institutul. (fila 205 decizia din apel).

Fără a intra în discuții legate de neprevăderea în lege a unui atare drept de opțiune, între repararea în natură și repararea în echivalent bănesc (dispozițiile art. 25 alin.2 C.proc.pen. prevăzând repararea cu prioritate prin restituirea lucrurilor), și fără a analiza acuratețea mijlocului juridic imaginat pentru dezdăunarea în natură (în niciun caz prin desființarea Institutului, probabil s-a dorit a se menționa repunerea în situația anterioară privatizării și revenirea în patrimoniul statului), Înalta Curte constată că, prin decizia pronunțată, **s-au confiscat, pe lângă echivalentul pachetului de acțiuni** deținut de stat la J. și cumpărat de SC B. SA, și **toate bunurile imobile în natură** – terenurile care au aparținut J., precum și clădirile existente pe acestea, și aflate în proprietatea A. S.A. și a B. precum și alte bunuri imobile- clădiri și terenuri aflate în proprietatea B. **care nu au aparținut fostului Institut de Cercetare Alimentară și nu au legătură cu acesta**, cu argumentul că aceste bunuri imobile sunt produse directe și indirecte ale infracțiunii și nu au servit la dezdăunarea părții civile.

Or, așa cum chiar în considerentele deciziei pronunțate s-a arătat în mod expres, partea civilă a optat pentru despăgubirea prin echivalent și în fapt, prin decizia pronunțată a și fost despăgubită în modalitatea solicitată. Prin urmare, nu se putea pune problema a încă unei despăgubiri a părții civile, aceasta fiind despăgubită prin echivalent bănesc, astfel cum a solicitat.

Fapta prejudiciabilă reținută în cauză constă în aceea că SC "B." SA București a adjudecat pachetul de acțiuni deținut de A.D.S. la J., la un preț cu mult inferior (de 75,5 ori) față de valoarea comercială reală a acestuia și în condiții discriminatorii, netransparente, prin subevaluarea cu suma totală de 289.507.926.859 ROL, a terenurilor, construcțiilor, imobilizărilor corporale și a titlurilor de participare deținute de societate, cauzând bugetului de stat un prejudiciu de 288.732.187.609 ROL (~ 7.796.198 EUR). Față de valoarea de piață a pachetului de acțiuni ale emitentului SC J. SA București la data de 15. 08. 2008 (222.222.264 RON -echivalentul a 60.587.345 euro), sumă cu care Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale s-a constituit parte civilă, având în vedere și faptul că suma plătită de SC B. SA București pentru achiziția pachetului majoritar de acțiuni a fost de 104.730 de euro, a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, constatându-se că prejudiciul total cauzat părții civile este de 60.482.515 euro, ca urmare a efectuării diferenței dintre suma de 60.587.345 euro cu care Ministerul Agriculturii a precizat că se constituie parte civilă și suma de 104.730 euro, plătită de SC B. SA pentru achiziționarea pachetului majoritar de acțiuni. În suma acordată drept despăgubiri a fost inclus, pe lângă prejudiciul efectiv cauzat părții civile, și beneficiul nerealizat, având în vedere timpul scurs de la data săvârșirii faptei și până la momentul soluționării cauzei, dar și fluctuația imobiliară din perioada 2003 -2008.

Cu toate acestea, deși prejudiciul a fost acoperit în integralitate, în echivalent, prin decizia pronunțată au fost confiscate mai multe active

imobiliare, clădiri și terenuri, în natură, a căror valoare era reflectată în capitalul social și în funcție de care s-a calculat prețul real al pachetului de acțiuni ce a făcut obiectul cauzei. Acest fapt a fost reținut prin chiar decizia pronunțată, care, la fila 93, notează în mod explicit că pentru stabilirea **valorii reale** a bunurilor dobândite de SC B. cu ocazia privatizării J. SA, a fost efectuată în cauză o expertiză tehnică de către evaluatorul L., expertiză ce a avut în vedere valoarea de piață a terenurilor din în suprafață totală de 36.676,79 m.p. și a celor 15 clădiri situate pe acest teren. Decizia pronunțată mai notează în mod expres faptul că „În baza acestor valori s-a procedat în cauză la efectuarea unui raport de constatare tehnico-științifică de către un specialist din cadrul DNA care a statuat faptul că valoarea de piață a pachetului de acțiuni deținut de ADS la SC J. SA era de 292.610.883.860 ROL, corespunzător unei valori unitare a acțiunilor de 282.902 ROL (7,64 euro/acțiune)”.

Raportul de constatare efectuat de specialistul din cadrul DNA a arătat de asemenea, că în vederea privatizării J. au fost subevaluate elementele de activ, referindu-se în mod expres la:

- terenurile în suprafață de 36.676,79 m.p., subevaluate de 22,2 ori și înregistrate în contabilitate la valoarea lor din luna iunie 1994 de doar 1.498.131.000 ROL (≈ 40.451 EUR), deși valoarea rezultată din reevaluare ar fi fost de 33.263.074.574 ROL (≈ 898.152 EUR);

- construcțiile în suprafață de 9.983 m.p. au fost subevaluate de 3,48 ori fiind înregistrate în contabilitate la valoarea lor din anii 994 sau 1998 de doar 7.209.734.669 ROL (≈ 194.673 EUR) deși valoarea rezultată din reevaluare ar fi fost de 25.101.189.994 8ROL (≈ 677.769 EUR);

- imobilizările financiare respectiv titlurile de participare la capitalul social al AY. SA București unde societatea aportase valoarea de folosință a tuturor construcțiilor și terenurilor deținute în proprietate, au fost subevaluate de 2,16 ori fiind înregistrate în contabilitate la valoarea istorică din momentul aportării de doar 12.186.880.000 ROL (≈ 329.063 EUR) deși valoarea rezultată din reevaluare ar fi fost de 26.395.823.385 ROL (≈ 712.726 EUR);

Prin urmare, reținându-se în mod expres că valoarea terenurilor și a construcțiilor de pe acestea au stat la baza stabilirii valorii de piață a acțiunilor J. SA, se constată că în fapt, prin decizia pronunțată, pe de o parte, a fost despăgubită partea civilă cu echivalentul pachetului de acțiuni dobândit de SC B. SA, care reflecta **valoarea activelor imobiliare**, pe de altă parte, că au fost confiscate aceste din urmă active imobiliare, întrucât nu ar fi servit la despăgubirea părții civile.

Or, primind valoarea activului patrimonial **în echivalent** (corespunzător pachetului de acțiuni deținut de Agenția Domeniilor Statului la SC J. SA), Statul Român, prin A.D.S. nu mai era îndreptățit să primească niciun alt bun, întrucât fusese deja despăgubit.

Cu toate acestea, prin decizia pronunțată s-a dispus confiscarea următoarelor bunuri imobile:

- imobilul teren intravilan în suprafață de 29.220,03 mp (conform actului de proprietate și în suprafață de 29.220,05 m.p. conform măsurătorilor), situat în

identificat cu nr. cadastral înscris în CF și construcțiile aferente înscrise în aceeași carte funciară sub nr. cadastral (nr. CF vechi, nr. cadastral vechi) care „vor trece în patrimoniul statului libere de orice sarcini”;

- imobilul teren intravilan în suprafață de 4457 mp situat în, identificat cu nr. cadastral înscris în CF cu nr. (nr. cadastral vechi, nr. cadastral vechi) care va trece în patrimoniul statului „liber de orice sarcini”;

- imobilul teren intravilan în suprafață de 3000 mp situat în, identificat cu nr. cadastral înscris în CF cu nr. și construcțiile aferente înscrise în aceeași carte funciară sub nr. cadastral (nr. CF vechi, nr. cadastral vechi) care vor trece în patrimoniul statului „libere de orice sarcini”;

- imobilul situat în șoseaua, compus din teren în suprafață de 4184,41 mp și construcția în suprafață 3140 mp edificată pe acesta cu suprafața construită la sol de 1986,25 mp, înscrisă în CF cu nr. a localității, cu nr. cadastral, care „vor trece în patrimoniul statului liber de orice sarcini”.

În același timp, s-a mai dispus și confiscarea:

- de la numita S., a sumei de 2.984.358,3 lei reprezentând contravaloarea a 9.947.861 acțiuni deținute la SC A. (fostă SC J. SA), donate de către inculpatul N., conform contractului de donație autentificat sub nr. 1498/06.06.2006 de BNP „AZ.”

- de la numita Ș. suma de 2.984.358,6 lei, reprezentând contravaloarea a 9.947.862 de acțiuni deținute la SC A. (fostă SC J. SA), acțiuni ce au fost donate de către inculpatul N. conform contractului de donație autentificat sub nr. 1498/06.06.2006 de BNP „AZ.”.

- de la inculpatul N., în calitate de beneficiar real al Compania B. Sa București la data încheierii contractului de închiriere nr. 5317/35/2003.165 între Compania B. Sa București, în calitate de proprietar și SC BA. SA, în calitate de chiriaș, a sumelor încasate cu titlu de chirie în baza contractului sus menționat aferente cotei de participare la beneficii/pierderi, în cuantum de 76,5% în perioada 30.06.2003 – 06.06.2006, respectiv suma de 3515756,4 USD plus TVA aferent, calculată la cursul de schimb al BNR valabil la data eliberării facturilor conform art.1 din contractul de închiriere nr. 5317/35/2003.165.

- de la numita Ș. a sumelor încasate în calitate de acționar al Compania B. Sa București începând cu data de 06.06.2006, conform contractului de donație autentificat sub nr. 1498/06.06.2006 de BNP „AZ.”, pe parcursul derulării contractului de închiriere nr. 5317/35/2003.165 între Compania B. SA București, în calitate de proprietar și SC BA. SA, în calitate de chiriaș, cu titlu de chirie în baza contractului sus menționat aferente cotei de participare la beneficii/pierderi, în cuantum de 37,375% începând cu data de 06.06.2006, sumă care se va calcula de organele care vor pune în executare prezenta decizie penală în funcție de criteriile menționate în cuprinsul art. 1 din contractul de închiriere nr. 5317/35/2003.165.

- de la numita S. a sumelor încasate în calitate de acționar al Compania B. Sa București începând cu data de 06.06.2006, conform contractului de donație autentificat sub nr. 1498/06.06.2006 de BNP „AZ.”, pe parcursul derulării contractului de închiriere nr. 5317/35/2003.165 între Compania B. Sa București,

în calitate de proprietar și SC BA. SA, în calitate de chiriaș, cu titlu de chirie în baza contractului sus menționat aferente cotei de participare la beneficii/pierderi, în cuantum de 39,125% începând cu data de 06.06.2006, sumă care se va calcula de organele care vor pune în executare prezenta decizie penală în funcție de criteriile menționate în cuprinsul art. 1 din contractul de închiriere nr. 5317/35/2003.165.

Cât privește bunurile imobile, potrivit actelor de la dosar, acestea aparțineau B. S.A. și A. S.A.

Terenurile din, unde se afla sediul J. au fost trecute în patrimonial acestuia, chiar înainte de procesul de privatizare, fiind emis de către Ministerul Agriculturii certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor, seria M07 nr. 2835/11.12.2002 prin care J. a devenit proprietar al terenului în suprafață totală de 36676,79 m.p..

Cât privește construcțiile situate pe această suprafață de teren, pe lângă cele care au aparținut SC J. SA, și SC B. SA a dobândit la rândul acesteia o serie de construcții edificate pe suprafața de teren mai sus menționată, de la SC AY. SA, prin contractele nr. 174/15.06.1999 și nr. 249/30.06.1999, construcțiile fiind amplasate pe o suprafață de teren de 6917,8 m.p.

În luna decembrie 1992, la solicitarea comună a reprezentanților SC J. SA și SC AY. SRL, Primăria mun. București a eliberat autorizația de construcție nr.15/23.12.1992 prin care s-a autorizat executarea lucrărilor de construire a unui imobil de birouri și servicii cu S+P+E cu destinație de stație pilot de microproducție, produse de panificație și patiserie. Ulterior, această stație pilot P+2E s-a transformat într-o clădire-birouri și spații comerciale în suprafață de 1300 mp cu trei corpuri-corp A, corp B, corp C+D, investiție finalizată în luna aprilie 1998 când lucrarea a fost recepționată de beneficiar în baza procesului-verbal de recepție, la terminarea lucrărilor.

În urma unor solicitări similare formulate de reprezentanții SC AY. SRL, Primăria mun. București a emis autorizația de construcție nr. 25 G/30.05. 1996 prin care s-a autorizat executarea lucrărilor de construire pe același teren a unui imobil –birouri și servicii cu S+P+9E, construcție finalizată în proporție de 40 %.

Prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 249/30.06.1999, AY. SA București a vândut imobilul finalizat, împreună cu centrala termică, clădirea postului de trafo, stația de pompare și evacuare a apei, fără terenurile de sub construcții către acționarul majoritar SC”B.”SRL București și în aceeași perioadă, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.174/15.06.1999, SC”AY.” SA București a vândut către SC”B.”SRL București și imobilul nefinalizat ridicat pe terenul în cauză în baza autorizației de construcție nr. 25-G/30.05.1996.

Asupra terenului pe care s-au edificat construcțiile, de 6917,8 m.p. a fost constituit un drept de suprafață prin Hotărârea AGEA nr. 228/17.02.2003, în favoarea SC B. SA.

În ceea ce privește imobilul din, compus din teren în suprafață de 4184,41 mp și construcția în suprafață 3140 mp edificată pe acesta cu suprafața construită la sol de 1986,25 mp, acesta a trecut în patrimoniul A., după fuziunea

prin absorbție cu SC AY. SA, prin hotărârea nr.24 din 4 10 2007 a AGEA aprobându-se trecerea în patrimoniul SC A. a imobilului de mai sus, care aparținea SC BB. SA, care a solicitat utilizarea acestui imobil după transferul dreptului de proprietate către SC A., în baza unei locațiuni.

Temeiul juridic al confiscării acestor imobile, ***decelabil cu dificultate din considerentele deciziei pronunțate***, însă menționat în mod expres în dispozitiv, ar fi acela al dispozițiilor cuprinse în **art.33 din Legea nr.656/2002**, potrivit căruia „În cazul infracțiunilor de spălare a banilor și de finanțare a terorismului se aplică dispozițiile art. 118 din Codul penal privind confiscarea bunurilor” (articolul 118 din C.pen. din 1969 având corespondent în disp.art.112 C.pen în vigoare, iar dispozițiile cuprinse în art.112 alin 1 lit e) C.pen., potrivit cu care sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia au corespondent în disp.art. art.118 alin 1 lit e) C.pen. din 1969). S-a menționat că în materia recuperării produsului infracțiunii, este obligatorie, în lumina dispozițiilor art. 112 alin 1 lit. e C. pen. și art 112 alin 6 C. pen., atât confiscarea produselor directe ale infracțiunii- bunurile dobândite prin săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, cât și a produselor indirecte, adică sunt supuse confiscării bunurile și banii obținuți din exploatarea bunurilor supuse confiscării, precum și bunurile produse de acestea, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. (1) lit. b) și lit. c). Altfel spus, în sfera conceptului de produse provenite din săvârșirea de infracțiuni se includ atât produsele directe obținute din activitatea infracțională cât și toate beneficiile indirecte rezultate din aceasta, inclusiv prin reinvestirea sau transformarea produselor directe.

S-a reținut astfel, că bunurile dobândite de către inculpatul N. prin **săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor** nu au servit la **despăgubirea** persoanei vătămate constituite parte civilă în prezenta cauză, figurând, în mod formal, în patrimoniile B. și Compania (B.) S.A. precum și al A. S.A., societăți al căror ultim beneficiar real este inculpatul N..

În fine, în materia confiscării de bunuri de la terți, au fost avute în vedere prevederile **Directivei 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014** privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, potrivit căruia confiscarea de la terți ar trebui să fie posibilă cel puțin în cazurile în care terții știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor.

Având în vedere dispozițiile de confiscare și argumentele acestora, justificate de condamnarea pentru săvârșirea **infracțiunii de spălarea banilor**, Înalta Curte reține încălcarea semnificativă a normelor de drept material în materia confiscării din cel puțin următoarele perspective:

A) au fost depășite, cu evidență, obiectul și limitele judecății, contrar dispozițiilor art. 371 C.proc.pen., care prevăd că judecata se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, întrucât **infracțiunea de**

spălare de bani de care a fost acuzat domnul N. a constat în aceea că a dobândit în nume propriu, în perioada **24.05.2004-14.02.2005**, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, prin două operațiuni succesive de majorare a capitalului social al SC J. SA București și o operațiune de cesiune de acțiuni, inițial 70,30213 %, iar ulterior **un procent de 92,40955 % din acțiunile acestui emitent și ulterior, le-a donat fiicelor sale în condițiile în care cunoștea că acestea au fost obținute de SC B. SA București prin săvârșirea de către reprezentanții legali ai societății, ai A.D.S. și ai societății comerciale vizate, a infracțiunii prev. de art. 10 din Legea nr. 78/2000.**

Astfel, cât privește infracțiunea de *spălare de bani*, s-a reținut că „inculpatul N., urmărind dobândirea în nume propriu a titlurilor de participare ale SC”J.”SA București, deși SC”B.”SA București dispunea de resursele financiare necesare pentru plata asumată prin contractul de privatizare, a datoriilor restante ale societății în valoare totală de 24.520.235.000 ROL, în baza unui contract încheiat în data de 26.02.2004, a împrumutat societatea cu suma de 17.000.000.000 ROL, cu o dobândă anuală de 20 % și termen de rambursare 30.04.2004, contract în care s-a menționat explicit posibilitatea în caz de nerambursare să se solicite conversia creanței (împrumut + dobândă) în acțiuni prin majorarea capitalului social. Împrumutul nu a fost rambursat la termenul stabilit, astfel încât prin Hotărârea A.G.E.A. a SC”J.”SA București din data de 26.05.2004 s-a hotărât majorarea capitalului social cu suma de 17.287.149.000 lei prin încorporarea creanței pe care inculpatul N. o avea asupra societății și emisiunea unui număr suplimentar de 5.762.383 acțiuni, urmare a operațiunii de conversie acesta devenind acționar majoritar cu o cotă de participare la capitalul social de 70,30213 %. Ulterior, deși prevederile art 10.1 din contractul de privatizare, interziceau explicit, sub sancțiunea nulității absolute a actului de înstrăinare, cesionarea de către cumpărător a unui pachet mai mare de 10 acțiuni fără acordul prealabil al A.D.S., prin contractul de cesiune de acțiuni din data de 04.10.2004, SC ”B.” SA București i-a cesionat inculpatului N., contra sumei de 2.400.000.000 lei, 800.000 din acțiunile deținute la SC”J.”SA București, operațiune prin care nivelul participației inculpatului a crescut la 80,06227 %.

Finalizarea operațiunii de „spălare” a titlurilor de participare ale SC”J.”SA București s-a făcut la data de 14.02.2005 când, urmare a unei operațiuni de majorare de capital în numerar la care a subscris, cu suma de 40.000.000.000 ROL, exclusiv inculpatul N., acesta și-a crescut nivelul participației la 92,40955 %, participație la care a renunțat în anul 2006 când, prin contractul autentificat prin încheierea numărul 1498/06.06.2006, inculpatul a donat, în cote egale, acțiunile deținute la această societate fiicelor sale S. și Ș..”

Prin urmare, apare cu evidență că infracțiunea de *spălare de bani* de care a fost acuzat inculpatul N. a avut ca obiect material **acțiunile dobândite de SC B. SA ca urmare a privatizării J.**, în fapt, aceleași acțiuni care au făcut și obiect al infracțiunii predicat.

Nu s-a reținut că obiectul spălării de bani ar fi fost imobilele mai sus descrise sau că inculpatul N. ar fi realizat una dintre acțiunile alternative specifice

obiectului material al spălării de bani, cu privire la bunurile imobile confiscate. Practic, acuzația de spălare de bani a constatat în aceea că, după dobândirea de către SC B. SA a titlurilor de participație deținute de Agenția Domeniilor Statului la J. București, aceste titluri au fost „spălate” prin dobândirea lor în nume propriu de către inculpatul N. în condițiile cunoașterii provenienței ilicite a acestora și transmiterii lor ulterioare unor terțe persoane respectiv, celor două fiice ale sale, prin donarea către acestea în cote egale, în anul 2006.

De altfel, așa cum s-a arătat de către acuzare în descrierea bazei factuale, confirmată ulterior în urma judecării, terenurile din, unde se afla sediul J. **au fost trecute în patrimonial acestuia, chiar înainte de procesul de privatizare**, fiind emis de către Ministerul Agriculturii certificatul de atestare a dreptului de proprietate asupra terenurilor, seria M07 nr. 2835/11.12.2002 prin care J. a devenit proprietar al terenului în suprafață totală de 36676,79 m.p.. Mai mult, dobândirea de către J. a terenurilor în proprietate este descrisă de acuzare și confirmată apoi de instanțe, ca fiind un act pregătitor al viitoarei privatizări frauduloase a institutului, nicidecum ca făcând parte din mecanismul ulterior al spălării titlurilor de participație dobândite de SC B. SA.

Cât privește **construcțiile dobândite de SC B. SA**, în, nici nu puteau face obiect al spălării de bani, **fiind dobândite de SC B. SA cu mult anterior săvârșirii infracțiunii predicat**, respectiv, prin contractele de vânzare - cumpărare nr. 174/15.06.1999 și nr. 248/30.06.1999, încheiate cu SC AY. S.A., pe când infracțiunea predicat, referitoare la privatizarea J. și la dobândirea pachetului de acțiuni deținut de A.D.S., la un preț subevaluat, a avut loc în anul 2003.

Or, așa cum se cunoaște, infracțiunea de spălare de bani are întotdeauna un caracter subsecvent în raport cu infracțiunea predicat, **neputând fi anterioară sau concomitentă**, având în vedere conținutul infracțiunii de spălarea banilor, astfel cum este reglementat de legiuitor (dispozițiile reținute de instanța de apel ale art. 29 alin. 1 lit. b și c prevăzând „ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, **cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni**; c) dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, **cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni**”). De altfel, caracterul subsecvent al infracțiunii de spălarea banilor este pe larg îmbrățișat de doctrina și practica judiciară.

Mai mult, la data la care SC B. SA a cumpărat construcțiile edificate pe terenul din, respectiv anul 1999, nici nu erau în vigoare dispozițiile Legii 656/2002. România a incriminat infracțiunea de spălare a banilor, pentru prima dată prin Legea nr. 21/1999 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, care a transpus prevederile Convenției de la Strasbourg. Conținutul constitutiv al infracțiunii era prevăzut în dispozițiile art.23 alin. 1 din lege, iar infracțiunea de spălare a banilor exista doar prin raportare la câteva infracțiuni premisă, prevăzute în mod limitativ. Infracțiunile de corupție ca infracțiuni premisă pentru spălarea banilor au fost introduse prin Legea nr.78/2000 pentru prevenirea și sancționarea faptelor de corupție (art. 17).

În ceea ce privește imobilul din, compus din teren în suprafață de 4184,41 mp și construcția în suprafață 3140 mp edificată pe acesta cu suprafața construită la sol de 1986,25 mp, așa cum s-a arătat mai sus, acesta a trecut în patrimoniul A., după fuziunea prin absorbție a SC J. SA cu SC AY. SA, prin hotărârea nr.24 din 4 10 2007 a AGA aprobându-se trecerea în patrimoniul SC A. a imobilului de mai sus, care aparținea SC BB. SA, și care a solicitat utilizarea acestui imobil după transferul dreptului de proprietate către SC A., în baza unei locațiuni. În aceeași hotărâre s-a aprobat ca prețul total la care se va realiza achiziționarea imobilului (teren și construcție) este de 7.620.000 euro (fără TVA) și va fi achitat după cum urmează: 1.020.000 EURO (fără TVA) se achită la data perfectării în formă autentică a contractului de vânzare-cumpărare, iar restul de 6.600.000 EURO (fără TVA) se va achita în 4 rate egale de 1.650.000 EURO (fără TVA) fiecare, scadente la sfârșitul fiecărei luni aprilie și septembrie din anul 2008 și respectiv 2009.”

Din considerentele deciziei pronunțate în apel, a rezultat că acest imobil a fost confiscat întrucât inculpatul N. a fost beneficiar real atât al societății SC A. cât și al SC BB. SA, având în vedere că prin contractul de donație autenticat sub nr. 1498/06.06.2006 de BNP „AZ.” a donat fiicelor sale S. și Ș. câte un număr de 53510 acțiuni fiecare, la SC BB. SA., în valoare totală de 321060 lei, respectiv câte 23,3% fiecare din capitalul social al acestei societăți.

Înalta Curte constată că aspectele ce țin de evoluțiile patrimoniale ulterioare privatizării J. și „spălării” titlurilor de participație achiziționate de SC B. SA de la acest institut, prin dobândirea în nume personal a acțiunilor de către inculpatul N. și donarea ulterioară către fiicele sale, mai exact schimbările patrimoniale rezultate din fuziunea J. cu AY., din anii 2006 și 2007 nu au făcut obiectul acuzațiilor din cauză, fiind descrise și analizate pentru prima oară în decizia pronunțată de instanța de apel.

Inculpatul N. nu a fost acuzat că ar fi săvârșit infracțiunea de spălarea a banilor cu referire la vreunul dintre imobilele confiscate și nici cu referire la acțiunile pe care le-a deținut la SC BB. S.A., prin considerentele deciziei din apel (filele 182 și următoarele) **prezumându-se** practic că tot ceea a dobândit în patrimoniul său inculpatul reprezintă produs direct sau indirect al infracțiunii săvârșite în legătură cu privatizarea J.. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, atunci când fac uz de prezumții în dreptul penal, statele contractante au obligația de a pune în balanță importanța mizelor și dreptul la apărare; altfel spus, mijloacele utilizate trebuie să fie rezonabil proporționale cu scopul legitim urmărit (Janosevic împotriva Suediei, pct. 101; Falk împotriva Țărilor de Jos).

În continuare, în analiza confiscărilor dispuse, Înalta Curte reține că prin aceeași decizie, pe lângă:

1. obligarea în solidar a inculpaților la plata valorii pachetului de acțiuni cumpărat de B. cu ocazia privatizării J., 60.482.615 Euro la cursul BNR din ziua efectuării plății;

2. confiscarea tuturor terenurilor și construcțiilor ce au aparținut J., a construcțiilor aflate pe terenurile de mai sus aparținând unor terți dar și a

unor imobile ce nu au legătură cu cauza (cele din), cu argumente diferite, prezentate mai sus (fie că aceste imobile au rezultat din comiterea infracțiunii și nu au servit la despăgubirea statului, fie pentru că reprezintă produs al spălării banilor);

s-a dispus și

3. confiscarea contravalorii acțiunilor fostei J. (aceleași de la punctul 1), dobândite ulterior de N. și mai apoi de fiicele sale, și de la acestea din urmă, respectiv, de la S., suma de 2.984.358,3 lei, reprezentând contravaloarea a 9.947.861 acțiuni deținute la SC A. (fostă SC J. SA), donate de către inculpatul N. conform contractului de donație autentificat sub nr. 1498/06.06.2006 de BNP „AZ.” și de la Ș., suma de 2.984.358,6 lei, reprezentând contravaloarea a 9.947.862 acțiuni deținute la SC A. (fostă SC J. SA), acțiuni ce au fost donate de către inculpatul N. prin același contract de donație.

Procedându-se astfel, s-a ajuns nu la o dublă îndeostulare a statului, pentru pachetul de acțiuni deținut prin ADS la J. București, ci chiar la una triplă (obligarea inculpaților la despăgubiri, reprezentând echivalentul în lei al pachetului de acțiuni, calculat în funcție de valoarea de piață a activelor imobiliare, actualizat și întregit și cu beneficiul nerealizat; confiscarea activelor imobiliare ale fostei J. și ale unor terți; confiscarea de la cele două fiice ale inculpatului N. a contravalorii acțiunilor ale căror destinatari finali au fost).

Sub pretextul „confiscării produsului infracțiunii” s-au aplicat, în realitate, dispoziții legale care nu erau în vigoare la data faptelor, substituind instituției din art. 112 alin. (6) cod penal, regulile de la confiscarea extinsă, aplicabilă doar faptelor săvârșite după anul 2012.

Rezultă, astfel, că **a fost construit, cu intenție, un raționament care făcea posibilă aplicarea art. 112 alin. (6) cod penal, în realitate o adevărată confiscare extinsă, neaplicabilă *ratione temporis* la data faptelor.**

Or, această manieră de aplicare a legii în materie de confiscare nu este doar neobișnuită, dar reprezintă, indiscutabil, un abuz.

B) Confiscarea de la terți.

Observând că în cauză, bunurile imobile dar și cele de pe urmă confiscări mai sus menționate, au fost de la terți, judecătorul de cameră preliminară reține că s-a susținut în decizia pronunțată că aceasta era permisă în temeiul prevederilor Directivei 2014/42/UE a PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană, potrivit cărora confiscarea de la terți ar trebui să fie posibilă cel puțin în cazurile în care terții știau sau ar fi trebuit să știe că scopul transferului sau al achiziționării era evitarea confiscării, pe baza unor elemente de fapt și circumstanțe concrete, inclusiv a faptului că transferul a avut loc în mod gratuit sau în schimbul unei sume de bani semnificativ mai reduse decât valoarea de piață a bunurilor.

Trebuie subliniat, în primul rând, că Directiva mai sus menționată nu era transpusă în legislația națională la vremea respectivă, având termen de transpunere în legislațiile naționale la 4 octombrie 2016, pentru a se putea da efect util dreptului Uniunii Europene.

Ca instrument de drept, Directiva se poate adresa mai multor state membre și reprezintă un instrument de armonizare a legislațiilor acestora, fie într-un anumit domeniu, fie pentru introducerea unei reforme legislative complexe, deoarece, se lasă la latitudinea statului o marjă de apreciere cu privire la modul de punere în aplicare.

Astfel, transpunerea trebuie să aibă loc în termenul prevăzut în conținutul directivei, pentru a putea da *efect util* al dreptului Uniunii Europene. **În lipsa transunerii, directiva nu are însă aplicabilitate directă**, dar Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat în jurisprudența sa că directivele sunt susceptibile de efect direct și că doar particularii se pot prevala de acesta, în acțiuni îndreptate împotriva statului, **neputând fi însă aplicată de stat împotriva particularilor**. Cu alte cuvinte, în anumite cazuri, Curtea le recunoaște un efect direct, în scopul de a proteja drepturile persoanelor fizice. Astfel, Curtea a stabilit în hotărârea Van Duyn împotriva Home Office că o directivă are un efect direct dacă dispozițiile acesteia sunt necondiționate și suficient de clare și precise și dacă statul membru nu a transpus directiva în termenul prevăzut. Cu toate acestea, efectul direct nu poate fi decât vertical – statele membre au obligația de a pune în aplicare directivele, dar directivele nu pot fi invocate de un stat membru împotriva unei persoane fizice (a se vedea hotărârea *Ratti*).

Prin urmare, confiscarea de la terțe persoane nu se putea întemeia pe prevederile Directivei 2014/42/UE, la data pronunțării deciziei, aceasta nefiind transpusă.

Înalta Curte reține, în continuare, că în legislația națională posibilitatea **confiscării speciale direct** de la **terțe persoane**, străine de procesul penal, a fost prevăzută numai pentru situația *bunurilor unui terț care au fost folosite*, în orice mod, *la săvârșirea unei infracțiuni*, cu condiția ca terțul să fi cunoscut scopul folosirii lor (art. 118 lit. b C.pen.vechi, cu corespondent în art. 112 C.pen. nou) precum și pentru situația *bunurilor produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni*, *dacă au fost utilizate la comiterea acesteia* și cu condiția ca producerea, modificarea sau adaptarea bunului să fi fost *efectuată de proprietar* ori de infractor *cu știința proprietarului* (art. 118 lit. c C.pen. 1968). Niciunul dintre aceste cazuri nu au avut, însă, aplicabilitate în cauză.

Confiscarea **bunurilor** care constituie **produs** al infracțiunii din **patrimoniul unei terțe persoane** a fost prevăzută la nivel european în Decizia-cadru nr. 2005/212/JAI a Consiliului Europei din 24 februarie 2005, privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea, decizie care a fost transpusă în legislația națională prin introducerea în dispozițiile art. 118² C.pen. din 1968 și art. 112¹ din Legea 286/2009 privind Codul penal, a unei instituții noi pentru sistemul penal național, și anume aceea a **confiscării extinse**. În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că dispozițiile referitoare la confiscarea extinsă sunt constituționale în măsura în care se aplică numai faptelor săvârșite după momentul intrării în vigoare a Legii nr. 63/2012, respectiv 22 aprilie 2012. De asemenea, s-a stabilit că normele legale privind confiscarea extinsă sunt constituționale în măsura în care confiscarea extinsă nu se aplică bunurilor dobândite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 63/2012 (Deciziile nr.

78 din 11 februarie 2014, publicată în M. Of. nr. 273 din 14 aprilie 2014, nr. 356 din 25 iunie 2014).

Prin urmare, confiscarea de bunuri aparținând unor terțe persoane prin decizia penală nr. 888/08.08.2014 a fost în mod evident o măsură dispusă cu încălcarea normelor de drept material aplicabile, fiind justificată prin decizia din apel de directive care nu aveau aplicabilitate în sistemul de drept național la data săvârșirii faptelor din cauză.

Aplicarea directă a Directivei, în speță, a condus la impunerea unei obligații patrimoniale neprevăzute în dreptul intern, reprezentând o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate (art. 44 Constituția României, art. 1 Protocolul nr.1 CEDO).

II. Demersurile ulterioare, nelegale, ale intimatei privind executarea deciziei penale pronunțate

Înalta Curte constată, în acord cu susținerile petenților, că activitatea judiciară desfășurată de intimată cu încălcarea legii nu s-a limitat doar la pronunțarea deciziei penale nr. 888/08.08.2014, ci a continuat și ulterior pronunțării acestei decizii. Se constată astfel că interesul pentru cauza în care a fost pronunțată decizia penală mai sus menționată s-a manifestat și ulterior pronunțării acesteia, intimata desfășurând în perioada ce a succedat o serie de activități nelegale și nereglementare, în scopul de a se asigura de executarea de către organele competente ale statului a măsurilor pe care le dispusesese cu privire la confiscarea bunurilor inculpaților și ale terțelor persoane în dosarul privind privatizarea J..

După pronunțarea deciziei penale nr. 888/08.08.2014 au mai fost pronunțate de același complet de judecată din care a făcut parte intimata mai multe hotărâri judecătorești, după cum urmează:

- decizia penală nr. 413/A/16.03.2015 prin care s-a luat act de retragerea contestației la executare de către Direcția Generală a Finanțelor Publice, înregistrată la Curtea de Apel București, la 11.02.2015

- decizia penală nr. 761/A/25.05.2015 prin care s-a admis contestația la executare formulată de A.N.A.F.

- decizia penală nr. 1025/A/03.08.2015 prin care s-au admis contestațiile la executare formulate de Administrația Financiară a sectorului 1 București și petenta S., înregistrate la Curtea de Apel București la 13.07.2015.

- decizia penală nr. 85/A/25.01.2016 prin care s-a respins ca nefondată contestația la executare formulată de petenta ANAF – AFP SECTOR 1 BUCUREȘTI având ca obiect lămurirea dispozițivului deciziei penale nr. 888/A/08.08.2014 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II a Penală în dosarul cu nr. X/3/2012**.

În prima dintre contestațiile la executare înregistrate, la 11.02.2015, prin încheierea de ședință din 13.02.2015, s-a dispus emiterea unei adrese către ANAF-Direcția Generală de Impozite și Taxe Locale a sectorului 1 București, pentru a preciza care este stadiul dispozițiilor de confiscare; în același timp, s-a solicitat comunicarea CNP-ului directorului A.N.A.F, ca organ însărcinat cu punerea în executare a dispozițiilor de confiscare pentru a aprecia asupra aplicării unei amenzi

judiciare; în cadrul soluționării aceleiași contestații la executare, s-a emis o adresă către Tribunalul București- Biroul de executări penale pentru a comunica stadiul executării deciziei penale nr. 888/08.08.2014.

Prin decizia penală nr. 413/A/16 martie 2015, s-a luat act de retragerea contestației la executare formulate de Direcția Generală de Impozite și Taxe Locale a sectorului 1 București cu privire la Decizia penală nr. 888/08.08.2014.

Printr-o adresă ulterioară soluționării acestei contestații la executare înregistrată la Tribunalul București la data de 15.05.2015, intimata F. a adus la cunoștința acestei instanțe obligația de a efectua o comisie rogatorie având ca obiect indisponibilizarea și confiscarea (în prealabil această instanță urmând a obține informații privind conturile bancare) tuturor bunurilor ai căror beneficiari reali sunt N. și S., inclusiv acțiunile și activele pe care aceștia le dețin ca beneficiari reali la alte societăți pe care le controlează.

Totodată, a transmis că Tribunalul București are obligația să indisponibilizeze în vederea confiscării, bunurile mobile, imobile, conturile, activele, acțiunile societăților BC. Limited, B. SRL, BD. Limited și BE. LTD și BF., indiferent dacă persoanele fizice apar sau nu ca având calitatea de administrator/acționar al acestora.

Prin aceeași adresă intimata F. a cerut Tribunalului București să informeze Curtea de Apel București cu privire la demersurile efectuate în vederea executării în integralitate a dispozițiilor deciziei penale nr. 888/08.08.2014.

Prin adresa din 04.11.2015, Tribunalul București – Biroul de executări penale al secției I penale, a comunicat Curții de Apel București – în atenția doamnei judecător F., relațiile transmise de Biroul juridic al Republicii Cipro și de Tribunalul Penal – secția 187 Viena, pentru luarea măsurilor legale care se impun.

Prin adresa din 10.11.2015 intimata F. a restituit pe cale administrativă adresa din 04.11.2015, Biroului de executări penale din cadrul Tribunalului București, cu precizarea că tribunalului îi revine competența exclusivă de a aduce la îndeplinire ordinul de confiscare dispus prin decizia nr. 888/08.08.2014. În conținutul acestei adrese s-au dat noi dispoziții Tribunalului București privind modalitatea de identificare și indisponibilizare a produsului infracțiunii, respectiv, realizarea unei comisii rogatorii, și s-a solicitat să se comunice Curții de Apel București demersurile efectuate în vederea realizării în integralitate a deciziei penale nr. 888/A/08.08.2014, iar în cazul în care Tribunalul București nu înțelege să aducă la îndeplinire ordinul de confiscare, să încunoștințeze Curtea de Apel București despre această opțiune. În același timp, o copie a adresei pe care intimata a comunicat-o Tribunalului București, a fost trimisă de intimată și Direcției Naționale Anticorupție.

Înalta Curte constată că intimata, efectuând demersuri în vederea executării măsurilor de confiscare pe care le-a dispus prin decizia penală nr. 888/08/08.2014, a încălcat dispozițiile legale și regulamentare privind executarea hotărârilor penale, încălcare ce nu poate fi privită izolat, în mod singular, ci în contextul unor numeroase alte acte de conduită caracterizate ca fiind dincolo de legi și regulamente și care, demonstrează existența unei rezoluții infracționale de a săvârși un act judiciar abuziv.

Astfel, se constată că potrivit dispozițiilor art. 553 C.proc.pen., hotărârea instanței penale rămasă definitivă la prima instanță de judecată sau la instanța ierarhic superioară ori la instanța de apel, se pune în executare de către prima instanță de judecată.

În același timp, potrivit dispozițiilor art. 554 alin. (1) c.proc.pen., instanța de executare delegă unul sau mai mulți dintre judecătorii săi pentru efectuarea punerii în executare.

Atribuțiile judecătorului delegat cu executarea erau reglementate, la data la care intimata a făcut aceste demersuri de executare, de dispozițiile art. 554 alin. (1) C.proc.pen. și de dispozițiile art. 27 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005, în vigoare la data respectivă.

În raport de reglementările existente, deși competența de a pune în executare și a efectua toate demersurile necesare executării aparținea Tribunalului București, prin judecătorii delegați cu executarea hotărârilor penale, intimata F. a întreprins demersuri, după soluționarea cauzei penale cu care a fost investită, în vederea executării dispozițiilor de confiscare, fără existența vreunei decizii administrative a conducerii instanței, prin care să-i fie delegate atribuții cu executarea nici măcar la nivelul Curții de Apel București. Prin adresa înregistrată la Tribunalul București la data de 15.05.2015 precum și prin adresa din 04.11.2015, intimata a dat dispoziții Biroului de executări penale din cadrul Tribunalului București, realizând activități specifice judecătorului delegat cu executarea hotărârilor penale.

Realizarea atribuțiilor specifice judecătorului delegat cu executarea hotărârilor penale, cu încălcarea dispozițiilor legale și regulamentare a fost reținută și de Inspekția Judiciară, prin Rezoluția nr. 6203/IJ/3667/DIJ/24.02.2016, prin care, deși s-a dispus clasarea cauzei disciplinare față de intimată, această soluție a fost dispusă în evaluarea gravității abaterii de către inspectorul judiciar, evaluare care excede analizei efectuate de judecătorul de cameră preliminară.

Pe lângă aceste demersuri efectuate în nume personal, în vederea executării dispozițiilor privind confiscarea, în afara dispozițiilor legale, judecătorul de cameră preliminară reține și cele reclamate de petenți privind modalitatea în care intimata a rezolvat o contestație la executare promovată de ANAF, soluționată prin decizia penală nr. 85/A/25.01.2016.

Modalitatea în care a înțeles să argumenteze soluția pronunțată, străină de obiectul cauzei având ca obiect lămurirea dispozitivului deciziei penale nr. 888/A/08.08.2014, denotă preocuparea pe care a avut-o intimata în a obține executarea dispozițiilor de confiscare, împrejurare ce l-a determinat pe celălalt membru al completului de judecată să se disocieze de considerentele prezentate de intimată.

Parcurgând conținutul deciziei penale nr. 85/A/25.01.2016, se constată că ANAF a investit completul de judecată din care intimata a făcut parte cu o contestație la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. 1 lit. c C.proc.pen., solicitând lămurirea sintagmei „libere de orice sarcini” conținută de dispozițiile privind confiscarea imobilelor, adică, mai exact, dacă ANAF este ținută să

respecte contractele de închiriere existente cu privire la imobile, la data trecerii acestor imobile în patrimoniul statului.

Deși obiectul contestației la executare a fost să lămurească dacă sunt opozabile ANAF, cu ocazia valorificării imobilelor confiscate, contractele de închiriere care existau la data confiscării acestora, considerentele deciziei penale nr. 85/a/25.01.2016 abundă în argumente care să justifice suplimentar confiscarea bunurilor, în special, de la terți, ***fiind suplimentată practic motivarea deciziei 888/08.08.2014 pronunțate pe fondul cauzei, inclusiv, sub aspectul vinovăției inculpaților***. În același timp, în decizia pronunțată sunt aduse critici modului în care instanțele civile au soluționat cereri referitoare la contractele de închiriere existente, constatându-se preocuparea intimatei F., inclusiv în a clarifica inexistența unui drept de preemțiune la cumpărarea imobilelor confiscate, în favoarea chiriașilor, deși în fapt și în drept, nu a fost sesizată cu lămurirea acestui aspect, pentru care, de altfel, nici nu avea competența de a se pronunța.

Motivarea deciziei pronunțate, într-o manieră ce ***l-a determinat pe celălalt judecător din complet să se delimiteze de argumentele intimatei inserate în partea expozitivă a deciziei pronunțate***, arată, o dată, în plus, că aceasta a fost preocupată în mod evident, chiar și pentru un necunoscător, de confiscarea tuturor imobilelor pe care le-a menționat în hotărârea pronunțată, chiar și după ce s-a dezinvestit de cauză, fapt cu totul neobișnuit pentru activitatea unui judecător.

III. Starea de incompatibilitate în care s-a aflat intimata în soluționarea cauzei

În continuare, Înalta Curte constată că se confirmă și susținerile petenților privind starea de incompatibilitate în care s-a aflat intimata atunci când a soluționat cauza penală în care a pronunțat decizia penală nr. 888/A/08.08.2014.

Starea de incompatibilitate a intimatei a făcut și obiectul judecății disciplinare în dosarul disciplinar nr. X/J/2016 ce s-a aflat pe rolul Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în care a fost pronunțată Hotărârea nr. 1/J/8 februarie 2017, hotărâre prin care s-a dispus excluderea acesteia din magistratură pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. e din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Se reține că Hotărârea Secției pentru judecători mai sus menționată a rămas definitivă atât în ceea ce ***privește statuarea în fapt, cât și din perspectiva încălcării normelor legale privind incompatibilitatea***, prin Decizia nr. 336/13 decembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – completul de 5 judecători în materie civilă, hotărârea fiind modificată numai cu privire la sancțiunea aplicată intimatei, această împrejurare neavând însă relevanță în analiza prezentei cauze de către judecătorul de cameră preliminară.

Sub aspectul statuărilor în fapt și în drept, judecătorul de cameră preliminară reține că potrivit art.52 alin. 3 C.proc.pen. hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale asupra unei chestiuni prealabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale, aspectele vizate de autoritatea de lucru judecat fiind clar stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 102/17 februarie

2021. Prin urmare, judecătorul de cameră preliminară va avea în vedere statuările în fapt și în drept ale Înaltei Curți în materie disciplinară, nefiind justificată reexaminarea de către instanța penală - judecătorul de cameră preliminară a unor aspecte ale cauzei ce constituie chestiuni prealabile și care au fost soluționate, printr-o hotărâre definitivă, de către o instanță competentă să judece într-o altă materie, chiar dacă aceste chestiuni privesc existența infracțiunii.

Astfel, din hotărârea judecătorească mai sus menționată rezultă că intimata F. a fost trimisă în judecată disciplinară în fața Secției pentru judecatori a C.S.M. pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b) din Legea 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, în dosarul disciplinar nr. 14/J/2016, cu motivarea că intimata a participat la activități extraprofesionale, remunerate, care nu sunt compatibile cu funcția de magistrat.

Secția pentru judecatori a reținut în esență că, în perioada 7 iulie 2014-2 august 2014, intimata F. a participat în calitate de formator la Programul de formare profesională „Implementarea și aplicarea viitoarei Politici Agricole Comune. Prevenirea fraudei și a corupției în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene”, organizat în cadrul proiectului UMP – CESAR „Furnizarea serviciilor de consultanță pentru organizarea cursurilor de instruire a personalului A.P.I.A.” desfășurată la Poiana Brașov.

Activitatea sus-menționată a fost inițiată de Unitatea de Management a Proiectului „Completarea Sprijinului Financiar acordat de Uniunea Europeană pentru Restructurarea Agriculturii în România (UMP -CESAR)” din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale. Programul de pregătire era destinat funcționarilor publici din cadrul APIA, structură care funcționa în cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și a vizat tematica implementării /aplicării viitoarei Politici Agricole Comune și prevenirea fraudei și a corupției, în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene, în cadrul acestei din urmă secțiuni, susținând activitatea de formare judecătorul F..

În baza contractului de prestări servicii profesionale (servicii de formare) convenție civilă nr. 17.07.3/17 iulie 2014, încheiat cu SC AB. S.R.L., judecătorul a prestat servicii de instruire (formare), remunerate, pentru organizarea sesiunilor de training pentru 260 persoane din cadrul APIA, referitor la prevenirea fraudei și a corupției în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene.

S-a reținut că deși anterior încheierii contractului cu SC AB. S.R.L., judecătorul F. a adresat o solicitare Agenției Naționale de Integritate, pentru a se stabili dacă exercitarea simultană a calității de magistrat și a celei de formator (lector) în cadrul Proiectului având tematica „Aplicarea viitoarei Politici Agricole Comune și prevenirea actelor de corupție în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene ” este de natură să genereze o situație de incompatibilitate, iar răspunsul Agenției transmis cu adresa nr. 10626/14.07.2014, a fost în sensul că exercitarea simultană a calității de magistrat și a celei de formator (lector) în cadrul Proiectului menționat nu este de natură să genereze o situație de incompatibilitate și mai mult, prin raportul de evaluare nr. 21350/G/I 1/20.05.2016, întocmit de inspectorul de integritate din cadrul Agenției Naționale de Integritate, în lucrarea nr. 17002/A/H/15.04.2016, s-a apreciat că deținerea

calității de lector în cadrul Proiectului „Aplicarea viitoarei Politici Agricole Comune. Prevenirea fraudei și a corupției în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene” se încadrează în ipoteza avută în vedere prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 261/2008, prin care s-a statuat că magistrații pot participa în calitate de experți în cadrul programelor cu finanțare externă pentru justiție, cu toate acestea, pârâta judecător F. nu s-a adresat Consiliului Superior al Magistraturii, ci Agenției Naționale de Integritate, această împrejurare, având, sub aspectul laturii subiective, semnificația acceptării posibilității de a se afla într-o situație de incompatibilitate.

Prin hotărârea nr. 1J din 8 februarie 2017, Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători în materie disciplinară, a admis acțiunea disciplinară exercitată de Inspekția Judiciară împotriva pârâtei F. - judecător în cadrul Curții de Apel București și, în baza art.100 lit. e) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, i-a aplicat acesteia sancțiunea disciplinară constând în excluderea din magistratură pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. b) din același act normativ.

Înalta Curte de Casație și Justiție – completul de 5 judecători, prin Decizia nr. 336/13 decembrie 2017 a reținut că în mod just instanța disciplinară a constatat că fapta reproșată judecătorului F., aceea de a fi prestat activitate de instruire remunerată în temeiul unui contract încheiat cu o societate comercială, în cadrul unui proiect derulat în domeniul viitoarei Politici Agricole Comune, iar nu pentru justiție, intră în sfera de reglementare dispozițiilor art. 99 lit. b) din Legea nr. 303/2004, prin hotărârea atacată fiind corect reliefate: existența faptelor, a conduitei ilicite, a urmărilor prejudiciabile și a legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită și rezultatul produs, ceea ce susține legalitatea încadrării sale în abaterea disciplinară prevăzută de textul legal menționat.

Înalta Curte a reținut că selectarea judecătorului pentru prestarea respectivei activități nu s-a realizat în mod transparent și potrivit uzanțelor, prin intermediul vreunei autorități din domeniul sistemului de justiție (Consiliul Superior al Magistraturii, instanță, Institutul Național al Magistraturii sau Școala Națională de Grefieri), sesiunile de training fiind organizate de o asocierie de societăți comerciale specializate în 38 servicii de consultanță, respectiv asocieria S.C. BG. S.R.L. și S.C. AB. S.R.L. Este, de asemenea, semnificativ, sub aspectul împietării principiului independenței judecătorului, faptul necontestat că recurenta – pârâtă F. s-a angajat să desfășoare activitatea în discuție printr-o convenție de drept privat, un contract de prestări servicii, subordonându-se, contra unei remunerații, unor obligații contractuale asumate față de o societate comercială cu scop lucrativ, anume S.C. AB. S.R.L (care, potrivit scrisorii de interes depuse pentru participarea la procedura de atribuire a contractului pentru servicii de consultanță este o companie românească specializată în servicii de consultanță integrată și management pentru dezvoltarea de afaceri pe teritoriul României ”).

A menționat că Agenția de Plăți și Intervenții în Agricultură (A.P.I.A.) și ministerul de resort sunt autorități administrative din sfera puterii executive, iar împrejurarea că administrația publică, în sens material, constă în activitatea

desfășurată în regim de putere publică în vederea organizării executării și executării în concret legii nu constituie, în sine, un argument pentru a plasa prestarea de servicii efectuată în cadrul și în beneficiul lor ca fiind una pentru justiție, în general.

Înalta Curte a reținut că intimata a încălcat regimul incompatibilităților magistraților prevăzut de art. 125 alin. (3) din Constituția României, potrivit căreia funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, precum și dispozițiile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care stipulează că „funcțiile de judecător, procuror, magistrat asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice alte funcții publice și private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, precum și a celor de instruire din cadrul Institutului Național al Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, în condițiile legii”.

În același timp, a constatat că instanța disciplinară a reținut în mod corect că nu este ținută de concluziile raportului de evaluare întocmit de ANI, această abordare fiind justificată, în afara considerentelor ce țin de cadrul normativ, și de împrejurarea că, prin prisma atribuțiilor și obiectivelor sale specifice, Agenția Națională de Integritate nu a fost preocupată de conotația disciplinară a antrenării judecătorului evaluat într-un raport de drept privat, printr-un contract de prestări de servicii în care a avut calitatea de prestator, încheiat cu o societate comercială.

Relevante sunt și considerentele instanței supreme care vizează latura subiectivă a abaterii disciplinare, reținându-se că magistratul nu poate invoca buna-credință contrapunând-o obligației de rezervă, care impunea prudență în alegerea activităților pe care urma a le desfășura în afara celor specifice funcției de judecător și a tipului de raport juridic încheiat în acest scop, chiar dacă, în convingerea sa, acele activități erau menite să pună în valoare și să transmită cunoștințele și experiența într-un domeniu al dreptului. Acceptarea selectării sale, în modalitatea anterior expusă, asumarea conștientă a obligațiilor contractuale față de o societate de drept privat cu scop patrimonial, faptul că, intuind existența unei posibile stări de incompatibilitate, judecătorul nu s-a adresat organismului profesional care, din punct de vedere instituțional, coordonează, îndrumă și garantează independența justiției, ci a ales o manieră informală de a se adresa conducerii de la acea vreme a Agenției Naționale de Integritate, sunt aspecte care, probate necontestat, relevă existența cumulativă **a factorului intelectual și a celui volitiv care conturează latura subiectivă sub forma intenției indirecte.**

Prin Decizia civilă nr. 336/13 decembrie 2017 Înalta Curte de Casație și Justiție a înlocuit însă sancțiunea excluderii din magistratură cu mutarea disciplinară pe o perioadă de 6 luni, la Curtea de Apel Târgu Mureș, începând cu data de 15 ianuarie 2018, sancțiune prevăzută de art. 100 lit. c) din Legea 303/2004, individualizarea sancțiunii disciplinare fiind un aspect fără nicio importanță pentru analizarea faptelor din prezenta cauză.

Judecătorul de cameră preliminară reține că și din acest punct de vedere faptele reclamate de petenți se confirmă, intimata prestând servicii de formare pentru 260 de angajați din cadrul APIA, structură care funcționa în cadrul

Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și a vizat tematica implementării /aplicării viitoarei Politici Agricole Comune și prevenirea fraudei și a corupției, în vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene. Acest raport contractual s-a derulat exact în perioada în care a judecat dosarul în care a pronunțat decizia penală nr. 888/A/08.08.2014 și în care **Ministerul Agriculturii și Alimentației a avut calitatea de parte civilă în cauză.**

IV. Alte activități ale intimatei circumscrise abuzului îndreptat împotriva petenților

Petenții au mai susținut și că, sub pretextul documentării în vederea publicării unor articole în materia spălării banilor, la data de 13.01.2020, intimata ar fi obținut acces la dosarul nr. X/3/2019 al Tribunalului București, ce avea ca obiect cererea de insolvență a AD. SRL și, deși a menționat că a luat act de cererea de renunțare la judecată a creditoarei AE. SA, sub pretextul unui interes ce derivă din „evitarea pierderilor cauzate bugetului de stat corolar transiterii prin tipologia de spălare a banilor prin intermediul sistemului bancar subteran a așa-ziselor credite neperformante prin procedeul securitizării de către AF. și AG.- sucursala Londra, dar și din necesitatea garantării eficacității ordinului de acordare a unor eventuale despăgubiri ce îi vor reveni din dosare aflate încă în curs de judecată”, intimata, comițând un abuz de drept, a formulat o cerere de intervenție accesorie în susținerea intimatei debitoare B. SA. În motivarea cererii de intervenție, intimata și-a dezvoltat teoriile în materia spălării banilor, pentru ca în final să solicite „sesizarea organului de urmărire penală, având în vedere că în cauză, B. a girat respectiva facilitate de credit ca fiind împrumut cu produsul infracțiunii returnat de ANABI și că mai are în portofoliu patru imobile pe care vrea să le transfere pe societăți al căror beneficiar real nu este cunoscut”. Or, în opinia petenților, solicitarea intimatei demonstrează intenția reală a acesteia care este în mod vădit contrară scopului în care se poate formula cerere de intervenție accesorie, acela de a susține apărările părții în favoarea căreia se poate formula cerere de intervenție accesorie.

Din simpla accesare a portalului instanțelor de judecată, se constată că în dosarul nr. X/3/2019 indicat de petenți și având ca obiect insolvența SC W.I.S.E. Invest SRL la cererea creditoarei AE. SA, aflat pe rolul Tribunalului București, **intimata F. a formulat cerere de intervenție.** Or, este ceva de neacceptat ca un judecător să formuleze cerere de intervenție într-o cauză în care se judecă părți sau persoane interesate din cauze pe care le-a judecat, interesul față de acestea fiind unul neobișnuit și în contra normelor admisibile de conduită pentru profesia de magistrat.

Prin acțiunea de intervenție și prin conținutul cererii, judecătorul a urmărit să valorifice notorietatea funcției sale și relația anterioară de judecată, ceea ce constituie o presiune indirectă asupra instanței civile și confirmă, fără echivoc, ideea de părtinire.

*

Rezumând, Înalta Curte constată că în cazul intimetei F., judecător al cauzei, sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin. 1 Cod pen., faptă tipică în toate elementele sale, **încălcărilor reținute afectând drepturile tuturor părților din dosar.**

Nesocotirea principiului legalității în materie penală

Au fost invocat instrumente juridice europene pentru a fundamenta confiscarea extinsă:

- Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii în Uniunea Europeană.
- Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului Uniunii Europene privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea

Directiva 2014/42/UE nu era transpusă în legislația națională la momentul pronunțării hotărârii (în 2014). Aceasta a fost adoptată la nivel european în 2014, însă nu avea efect direct în materie penală deoarece necesita transpunere internă. Drept urmare, la momentul hotărârii nu putea constitui temei de drept aplicabil, iar procedeul folosit a afectat principiul legalității incriminării și a sancțiunii (art. 7 CEDO; art.49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art.15 Constituție).

Decizia-cadru 2005/212/JAI nu putea fi nici ea aplicată direct pentru fapte anterioare și nici pentru a extinde măsuri penale mai severe decât cele prevăzute de legea română la acea dată. Instrument de drept penal european adoptat în 2005, decizia impunea statelor membre să adopte reglementări interne pentru confiscarea produselor infracțiunii, inclusiv în formă extinsă. România a transpus dispozițiile abia prin Legea nr. 63/2012, care a introdus art. 112¹ Cod penal privind confiscarea extinsă, aplicabilă doar faptelor săvârșite după această dată.

Drept urmare, a aplicat retroactiv norme europene, transformând confiscarea specială într-o **confiscare extinsă mascată**, ceea ce contravine principiului *nullum crimen, nulla poena sine lege*.

Constituția României (art. 15 alin. 2) prevede că legea penală se aplică numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile. Tot astfel, Convenția Europeană, pentru Drepturile Omului, prin art.7, statuează că nicio pedeapsă și nicio măsură cu caracter penal nu pot fi aplicate decât în baza unei legi clare și previzibile, existente la data faptei. De asemenea, Curtea Constituțională și Înalta Curte de Casație și Justiție au subliniat constant că principiul *nullum crimen, nulla poena sine lege* se aplică nu doar incriminării, ci oricăror măsuri cu caracter penal, inclusiv confiscării².

² Decizia CCR nr.356/2014, paragraful 42:...Prin urmare, instanța europeană a statuat că aplicarea practică a diverselor dispoziții naționale, care permit confiscarea extinsă, este compatibilă cu noțiunea de proces echitabil, cu prezumția de nevinovăție, cu protecția proprietății, și include confiscarea în cadrul pedepselor penale la care se referă art. 7 din Convenție. A se vedea în acest sens Hotărârea din 23 septembrie 2008, pronunțată în Cauza Grayson și Barnham împotriva Regatului Unit, paragraful 45, Hotărârea din 5 iulie 2001, pronunțată în Cauza Phillips împotriva Regatului Unit, paragrafele 42 și 43, Hotărârea din 1 martie 2007, pronunțată în Cauza Geerings împotriva Olandei, paragraful 44, precum și Hotărârea din 10 mai 2012, pronunțată în Cauza Sud Fondi - S.R.L. și alții împotriva Italiei, paragraful 52

În cauză s-a făcut o aplicare retroactivă în defavoarea părților, printr-un abuz de interpretare. Astfel, au fost invocate aceste instrumente europene pentru a fundamenta o confiscare cu caracter extins, deși faptele erau anterioare adoptării lor și transpunerii în legislația română.

O asemenea interpretare a transformat un proces penal într-un **teren de experiment normativ**, folosind instrumente netranspuse pentru a justifica o măsură severă. Procedând în acest fel, s-au încălcat nu doar drepturi individuale, ci și principiul general al securității juridice.

Încălcarea dreptului la un proces echitabil

Hotărârea nu s-a bazat pe legea în vigoare la data faptelor, așa cum s-a arătat. Mai mult, judecătoria F. era incompatibilă: avea un contract remunerat cu Ministerul Agriculturii – parte în dosar – și, ulterior, a formulat cerere de intervenție într-un proces civil unde figurau aceleași părți. Aceste împrejurări devoalează o atitudine abuzivă, contrară legii, imparțialității și regulilor statului de drept, prin care dreptul la un proces echitabil a fost grav compromis.

Consecința a actelor și faptelor descrise, s-a ajuns la o triplă depozitare de bunuri fără temei legal – *obligarea la despăgubiri și o dublă confiscare* –, iar pentru a putea proceda astfel a creat norme pe care le-a aplicat, a judecat în condiții de incompatibilitate, a soluționat acțiunea civilă contrar temeiului legal de la acea dată influențând compunerea completului, a intervenit ulterior într-un proces civil al acelorași părți și și-a arogat prerogative de executare penală fără a fi abilitată prin lege. Toate acestea nu descriu un act de justiție, ci o atitudine abuzivă, contrară principiilor procesului echitabil și regulilor statului de drept.

Prin cumularea acestor încălcări, respectiv **retroactivitate, incompatibilitate, conflict de interese, uzurpare de competență**, se devoalează o atitudine abuzivă. În loc să fie garantul legalității, judecătorul a devenit parte într-un mecanism de presiune și sancționare, ceea ce a compromis garanțiile fundamentale ale procesului echitabil prevăzut de art. 6 CEDO.

Independența și imparțialitatea judecătorului nu sunt simple valori teoretice, ci condiții esențiale pentru ca justiția să funcționeze. Când ele sunt încălcate, nu doar părțile din dosar sunt afectate, ci întreaga ordine juridică.

În cauza *Bădescu c. României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat limpede că independența judecătorului nu este un privilegiu personal și nici un scut pentru abuzuri. Judecătorul se bucură de protecția acestei independențe doar atâta vreme cât acționează în limitele legii și ale atribuțiilor sale constituționale. În momentul în care se plasează în afara cadrului legal, își pierde protecția și răspunde pentru actele sale.

Această jurisprudență exprimă o idee fundamentală a statului de drept: imparțialitatea și independența judecătorului nu pot fi invocate pentru a legitima conduita abuzivă sau pentru a justifica încălcarea regulilor procesului echitabil. Tocmai pentru că judecătorul are un rol esențial în protejarea drepturilor și libertăților cetățenilor, el are obligația absolută de a respecta legea.

Astfel, ceea ce apără CEDO nu este arbitrariul sub mantia independenței, ci actul de justiție întemeiat pe lege. Când judecătorul creează norme pe care le aplică, când se află în incompatibilitate sau intervine în cauze ale acelorași părți,

el se plasează în afara legii și își anulează singur garanțiile statutului său. Așa cum a spus Curtea, independența nu poate fi invocată ca paravan pentru derapaje, ci doar ca garanție pentru un proces echitabil și pentru protecția statului de drept.

Judecătorul nu poate invoca independența pentru a-și legitima excesul, pentru că independența există doar în măsura în care judecătorul rămâne fidel legii și procesului echitabil.

Toate încălcările normelor de drept penal și drept procesual penal reținute, completate cu încălcarea normelor din statutul profesiei de magistrat demonstrează, fără dubiu, că nu se pune problema de o eroare neintenționată, ci de un abuz, șirul de conduite judiciare ilegale punând în evidență existența unei rezoluții infracționale a intimatei de a încălca normele legale în vederea confiscării unui număr însemnat de bunuri și de valoare mare, peste limita a ceea ce legea existentă ar fi permis, având drept urmare vătămarea drepturilor și intereselor părților și/sau ale terților, petenți în prezenta cauză.

Încălcarea cu știință a normelor de lege aplicabile nu a rezultat dintr-o conduită izolată a intimatei, ci dintr-o serie de acte și măsuri ilegale, repetabilitatea și amploarea încălcărilor scoțând în evidență o conduită judiciară ilegală a intimatei, adoptată cu intenție, în vederea confiscării unor active însemnate de la părți și de la terți, ignorând obligația de imparțialitate, tratament egal și respectarea procesului echitabil.

Intenția a fost reținută, așa cum s-a arătat mai sus, și în ceea ce privește încălcarea regimului incompatibilităților, de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu ocazia soluționării recursului împotriva Hotărârii Secției pentru judecători prin care s-a dispus sancționarea disciplinară severă a intimatei.

Așa cum s-a arătat anterior, Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 54/7 februarie 2018, a statuat că nu poate fi exclus din elementul material al infracțiunii de abuz în serviciu pronunțarea unei hotărâri judecătorești, întrucât acest fapt ar deschide calea acceptării posibilității concrete de a se pronunța orice fel de hotărâri judecătorești, chiar cu rea-credință, deci cu încălcarea vădită și conștientă a legii. Acest fapt ar avea drept consecință încurajarea încălcărilor legii chiar de către persoanele chemate cu prioritate a le apăra, respectiv magistrații, ceea ce, în mod logic, ar conduce la ideea că, dezincriminate fiind, faptele de abuz în serviciu comise de magistrați în instrumentarea cauzelor cu care sunt investiți sunt în realitate ocrotite de lege, cât timp nu constituie obiect al răspunderii penale.

Înalta Curte constată că în cauză erau întrunite cerințele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu reclamate de petenți, în ceea ce o privește pe intimata F., din punct de vedere al laturii obiective și subiective a infracțiunii, fiind încălcate cu știință norme din legislația primară, pe care intimata avea obligația legală de a le aplica corect, cu bună-credință. Potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, lege în vigoare la data faptelor, judecătorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii și să respecte drepturile și libertățile persoanelor. În același timp, judecătorii trebuie să înfăptuiască justiția, în numele legii – art. 124 și art. 126 din Constituție. Or, intimata, în cauza pe care a soluționat-o, prin interpretarea și

aplicarea legii cu rea-credință, pe deplin conștientă de caracterul ilicit al conduitei sale, a încălcat drepturile părților și ale persoanelor interesate, cu consecințe păgubitoare semnificative pentru acestea.

În continuare, reținând că în ceea ce o privește pe intimata F., existau probe și erau întrunite cerințele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu toate acestea, constată că nu poate fi dispusă soluția de trimitere a cauzei la procuror pentru a efectua în continuare urmărirea penală și a pune în mișcare acțiunea penală, conform art. 341 alin. 6 lit. b) C.proc.pen., întrucât, există o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale, respectiv, intervenirea prescripției răspunderii penale.

Infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. este pedepsită de lege cu închisoarea de la 2 la 7 ani, iar în raport de limitele de pedeapsă, termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 154 alin. 1 lit. c) C.pen., termen care, raportat la data faptelor s-a împlinit. În cauză sunt aplicabile Deciziile nr. 297/26 aprilie 2018 și nr. 358/26 mai 2022 ale Curții Constituționale a României prin care dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal referitoare la întreruperea cursului prescripției penale au fost declarate neconstituționale.

Prin Decizia nr. 358 din 26 mai 2022, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale în ansamblul lor. Pentru a decide astfel, instanța de contencios constituțional a reținut că Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018 a sancționat unica soluție legislativă pe care textul de lege criticat o conținea, astfel că aceasta nu va putea fi încadrată în categoria deciziilor interpretative, ci, prin efectele pe care le produce, împrumută natura juridică a unei decizii simple/extreme, întrucât, constatând neconstituționalitatea faptului că întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale se realiza prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, Curtea a sancționat unica soluție legislativă pe care dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal o reglementau.

În absența intervenției active a legiuitorului, prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul termenului prescripției răspunderii penale, fondul activ al legislației nu a mai conținut vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale.

A rezultat, așadar, din considerentele obligatorii ale Deciziei Curții Constituționale nr.358/2022 că Decizia nr. 297/2018 a alterat activitatea substanțială a normei unice prevăzute de lege, în sensul că, până la data modificării prevederilor art.155 alin. (1) din Codul penal prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2022, respectivul text normativ nu a reglementat un caz de întrerupere a prescripției răspunderii penale.

Contextul în care fondul normativ intern privind întreruperea prescripției răspunderii penale a fost reconfigurat prin cele două decizii ale Curții Constituționale a fost urmat de pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a Deciziei nr. 67 din 25 octombrie 2022, prin care s-a stabilit că normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material

(substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile, potrivit principiului mitior lex prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituția României, republicată, și art. 5 din Codul penal.

În raport cu jurisprudența obligatorie a Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, se constată că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal, care în perioada 25 iunie 2018-30 mai 2022 nu au prevăzut vreo cauză de întrerupere a prescripției, constituie dispoziții legale supuse tuturor regulilor de aplicare în timp a legii penale, inclusiv regulii aplicării retroactive a legii penale mai favorabile.

Prin urmare, aplicând legea penală mai favorabilă, se constată că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, care reglementează termenul de prescripție generală (8 ani), nefiind aplicabile dispozițiile referitoare la întreruperea cursului prescripției răspunderii penale ale art. 155 din Codul penal și la dublarea, pe cale de consecință, a termenului prescripției (prescripția specială).

În raport de aceste considerente, văzând că fapta de abuz în serviciu există, este tipică, însă a intervenit prescripția răspunderii penale, judecătorul de cameră preliminară, în baza dispozițiilor art. 341 alin. (6) lit. c) va admite plângerile formulate de petenți, va desființa ordonanța de clasare nr. 125/P/16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că va schimba temeiul clasării, în dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., respectiv a intervenit prescripția răspunderii penale.

Cât privește celelalte infracțiuni reclamate de petenți,

Înalta Curte apreciază că soluția de clasare dispusă cu privire la celelalte fapte reclamate de petenți, cu excepția infracțiunii de abuz în serviciu, reclamată a fi fost săvârșită de intimata F., este legală și temeinică.

Reiterează aspectul că pe calea plângerilor formulate în fața judecătorului de cameră preliminară, petenții și-au limitat criticile numai la clasarea dispusă în ceea ce-i privește pe intimatii F. și G., nu și în ceea ce le privește pe celelalte persoane împotriva cărora au formulat plângeri penale. În plus, în cazul celorlalte persoane despre care petenții au afirmat că au comis infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu instrumentarea aceleiași cauze (magistrați – al doilea judecător din apel, procurorul care a întocmit rechizitoriul, specialiști și experți care au întocmit rapoarte de constatare și de expertiză), se constată că nu s-a dovedit încălcarea cu intenție de către aceștia a normelor legale în exercitarea atribuțiilor de serviciu, astfel cum prevăd dispozițiile art. 297 alin. (1) C.pen.

Așa cum s-a arătat mai sus, încălcarea unor norme de drept material sau procesual cu prilejul exercitării atribuțiilor judiciare nu poate constitui prin sine însăși, infracțiunea de abuz în serviciu, atâta vreme cât această încălcare nu se dovedește a fi una cu intenție. Conduita magistratului poate fi plasată în sfera ilicitului penal, atunci când încalcă legea cu rea-credință iar prin aceasta se produce o vătămare a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane. Aceleași considerații sunt valabile și în cazul specialiștilor și experților care au efectuat lucrări de evaluare în cauză, nici în cazul acestora nefiind dovedit că au

încălcătorul dispozițiile legale referitoare la evaluarea patrimoniului fostului J. și că această încălcare ar fi fost una cu rea-credință. Eventualele erori apărute în procesul de interpretare și aplicare a legii nu echivalează cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale, atâta vreme cât nu rezultă reaua credință cu care legea a fost interpretată și aplicată.

În ceea ce privește infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. (1) C.pen., soluția de clasare este corectă, nefiind făcute dovezi în cauză cu privire la înțelegerea dintre persoanele reclamate vizând constituirea unei grupări, a unei asocieri, pe o anumită durată de timp, în scopul pregătirii, organizării și executării unor infracțiuni.

În ceea ce privește infracțiunea de represiune nedreaptă, prevăzută de art. 283 C.pen., se constată că nu s-au făcut dovezi în cauză cu privire la trimiterea în judecată, și ulterior, condamnarea petenților, în condițiile în care magistrații ar fi cunoscut nevinovăția acestora. Pentru existența acestei infracțiuni era necesar să se dovedească că magistratul procuror, care a întocmit rechizitoriul și ulterior, magistrații judecătorești care au dispus condamnarea, au avut convingerea că petenții sunt nevinovați, în sensul că în privința acestora era incidentă una dintre cauzele care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute de art. 16 alin. (1) lit. a-d C.proc.pen. (fapta nu există; nu este prevăzută de legea penală sau nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege; nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea; există o cauză justificativă sau de neimputabilitate). Din probele administrate nu au rezultat date concrete care să contureze existența acestei infracțiuni, nici sub aspectul laturii obiective, nici sub aspectul laturii subiective a acesteia.

Cât privește infracțiunea de omisiunea sesizării organelor judiciare, prevăzută de art. 267 C.pen., reclamată de petenta B. împotriva fostului președinte al României H. precum și a altor persoane care au deținut funcții importante în statul român, justificată prin aceea că, luând la cunoștință despre caracterul nelegal al soluției pronunțate de magistrați împotriva petenților, nu au sesizat organele de urmărire penală, se constată că s-au depus mai multe materiale din presa scrisă și audio-vizuală, care, în opinia petentei, fac dovada faptelor reclamate, însă în cauză *lipsește situația premisă*, aceea a luării la cunoștință de către un funcționar public despre săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile. Prin urmare, soluția de clasare dispusă în cauză este legală și temeinică.

Referitor la infracțiunea de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 C.pen., aceasta a fost sesizată de petenta B. împotriva fostului președinte al României H. precum și a altor persoane care au deținut funcții importante în statul român, justificată prin aceea că, aceștia nu au sesizat de îndată organele de urmărire penală în legătură cu infracțiunile comise cu prilejul instrumentării dosarului J., omisiune prin care au favorizat magistrații făptuitori. În cauză nu s-au făcut dovezi din care să rezulte că persoanele reclamate de petenți ar fi acordat vreun ajutor magistraților care au instrumentat cauza, și nici care au fost aceste acte concrete de ajutor, în scopul de a îngreuna sau zădărnici urmărirea penală,

judecata sau executarea pedepsei. Prin urmare, soluția de clasare cu privire la această infracțiune este corectă.

Soluția de clasare este corectă și în ceea ce privește infracțiunea de cercetare abuzivă, prevăzută de art. 280 alin. (1) C.pen. sesizată de către petentul C.. În cauză nu s-a dovedit că în cursul urmăririi penale (formulându-se plângere penală împotriva intimaților care și-au desfășurat activitatea pe acest segment al procesului) au fost întrebuițate promisiuni de foloase patrimoniale sau nepatrimoniale, amenințări sau violențe împotriva petentului pentru ca acesta să dea, să nu dea declarații, să dea declarații mincinoase sau să le retragă pe cele deja date, care să vizeze situația sa ori a celorlalți inculpați din cauza la care se referă.

Prin urmare, Înalta Curte apreciază că exceptând soluția de clasare emisă cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu imputată de petenți intimei F., clasarea dispusă pentru toate infracțiunile imputate celorlalți intimați este legală și temeinică.

Înalta Curte prezintă câteva argumente pentru care situația judecătorei F. este diferită de cea a colegului de complet (***împotriva căruia nu s-a formulat plângere la instanță***, iar la organul de urmărire penală, doar cu privire a infracțiunea de represiune nedreaptă).

Principiul responsabilității personale a judecătorului. Independența judecătorului implică, în mod necesar, și răspunderea individuală pentru conduita sa. Situațiile de incompatibilitate, conflict de interese sau depășire a competențelor nu pot fi împărțite între membrii completului, ci se impută exclusiv celui care le-a generat.

Cazul judecătorului F. este unul de abatere individuală. Ea singură s-a plasat în stare de incompatibilitate și conflict de interese, prin legătura contractuală cu una dintre părțile dosarului. Ea a depășit limitele legii redactând motivări de care colegul de complet s-a delimitat în scris. Tot ea a ales să intervină ulterior în procese civile ale acelorași părți și să își aroge prerogative rezervate instanței de executare. Aceste excese nu pot fi puse în sarcina altcuiva. Răspunderea nu se împarte, nu se diluează și nu se transferă: fiecare judecător răspunde pentru propriile acte și fapte. În acest caz, culpa este personală și exclusivă.

Prin urmare, răspunderea nu putea fi extinsă colegului de complet, în condițiile în care acesta s-a delimitat explicit de excesele constatate.

Față de aceste considerente, în baza art. 341 alin. (6) lit. c) C.proc. pen. va admite plângerile formulate de petenți, va desființa ordonanța de clasare nr. X/P/16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică și ordonanța nr. X/II/2/2023 a procurorului - șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în sensul că, va schimba temeiul clasării pentru infracțiunea de abuz în serviciu imputată intimei F., din art. 16 alin. (1) lit.a) (fapta nu există) și b) (fapta nu este prevăzută de legea penală), în art. 16 alin. (1) lit.f) C.proc.pen., respectiv, a intervenit prescripția răspunderii penale.

Va menține, în rest, celelalte dispoziții ale ordonanței atacate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 341 alin. (6) lit. c) C.proc.pen. admite plângerile formulate de petenții **A., B., D., C. și E.** împotriva ordonanței de clasare nr. X/P/16 august 2023 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, menținută prin ordonanța nr. X/II/2/2023 a procurorului - șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe care le desființează în sensul că:

Schimbă temeiul de drept al clasării dispuse pentru infracțiunea de abuz în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen., cu referire la intimata **F.**, din art. 16 alin. (1) lit. a) și respectiv, art. 16 alin. (1) lit. b) C.proc.pen., în art. 16 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., respectiv, a intervenit prescripția răspunderii penale.

Menține celelalte dispoziții ale ordonanței de clasare.

În baza art. 275 alin. (3) C.proc.pen. cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din camera de consiliu, astăzi, 11.09.2025.